

DECEMBER 2024

Liahona

Visar oss alla vägen till Jesus Kristus

JESUS KRISTUS:
JULENS LJUS

ETT BUDSKAP FRÅN ÄLDSTE BEDNAR

Sök hoppets andliga gåva, s. 2

HJÄLPFÖRENINGEN

Ett globalt systemskap
som når varje själ, s. 8

Julbudskap från första presidentskapet

Vid den här glädjefyllda tiden på året är vi tacksamma att tillsammans med dig kunna fira vår Frälsare Jesu Kristi födelse.

Trots att han föddes under enkla omständigheter är han den centrala personen i hela mänsklighetens historia. Hans mission påverkar alla som har levt och som kommer att leva. Genom sin försoning och uppståndelse gjorde han det som vi inte kunde göra själva: övervinna döden och försonas med vår himmelske Fader.

Vi vittnar om att han är den evige Faderns Son som "så älskade ... världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv" (Johannes 3:16). Vi förkunnar vårt vittnesbörd och vår övertygelse om den här ytterst viktiga gåvan och inbjuder dig att göra detsamma den här julen.

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

Henry B. Eyring

Första presidentskapet

INNEHÅLL

"Den här julen ger oss ett särskilt tillfälle att fokusera på den frid Jesus Kristus erbjuder oss."

– Äldste Thierry K. Mutombo, sidan 30

<p>2 Jesus Kristus är källan till ett "levande", "gott" och "storslaget hopp"
<i>Äldste David A. Bednar</i></p> <p>8 Som kvinnor lever vi i ett ofta outtalat globalt systerskap
<i>President Camille N. Johnson</i></p> <p>10 Var befinner du dig i högmodets kretslopp?
<i>Äldste Wilford W. Andersen</i></p> <p>18 Vandra med nya medlemmar på lärjungeskapets resa
<i>Shaun Stahle</i></p> <p>25 Porträtt av tro: Våra svårigheter blev våra välsignelser
<i>Allan Oduor Omondi</i></p> <p>26 Sista dagars heliga berättar
Medlemmar från hela världen delar inspirerande berättelser om tro.</p> | <p>30 Unga vuxna: Vart man ska vända sig för hopp, frid och mening när livet förändras
<i>Äldste Thierry K. Mutombo</i></p> <p>34 Unga vuxna: Friheten att välja Kristus
<i>Yevheniia (Ginger) Zinchenko</i></p> <p>36 Kyrkan finns här: Orléans, Frankrike</p> <p>38 Berättelser från Saints, volym 4: Samlas för att tjäna i Chennai</p> <p>40 Kom och följ mig: Tro leder till underverk</p> <p>42 Kom och följ mig: Gåvan av ännu ett testamente om Jesus Kristus</p> <p>44 Kom och följ mig: Gåvan av Kristi rena kärlek
<i>Äldste Takashi Wada</i></p> |
|---|---|

OMSLAG

Det heliga barnet är fött, av Dana Mario Wood, kopiering förbjuden

JESUS KRISTUS

är källan till ett ”levande”, ”gott”
och ”storslaget hopp”

**Äldste
David A. Bednar**
i de tolv apostlarnas
kvorum

*Under den här speciella högtiden då vi firar
födelsen av barnet i Betlehem, må vi alltid
minnas att Jesus Kristus kom till världen för
att bli vår Frälsare och Återlösare.*

Aposteln Petrus och
profeterna Jakob och Moroni
i Mormons bok betonar den
andliga gåvan att ha hopp
i Kristus på snarlika sätt.

Petrus förkunnade till exempel:
”Välsignad är vår Herre Jesu Kristi
Gud och Far! I sin stora barmhärtighet
har han genom Jesu Kristi
uppståndelse från de döda fött oss
på nytt till **ett levande hopp** (1 Petrus
1:3; betoning tillagd). Lagg märke till
hur ordet ”levande” används för att
beskriva ”hopp”.

Jakob förkunnade: ”Älskade bröder,
förlika er därför med honom genom
Kristi, hans enfödde Sons, försoning,
så kan ni få en uppståndelse enligt den
uppståndelsens kraft som är i Kristus
och kan föras fram inför Gud som
Kristi förstlingsfrukter, eftersom ni har
tro och har fått **gott hopp** om härlighet
i honom innan han uppenbarar sig i
köttet” (Jakob 4:11; betoning tillagd).
Lagg märke till hur ordet ”gott”
används för att beskriva ”hopp”.

”Och vad är det ni ska hoppas på? Se, jag säger er att ni genom Kristi försoning och hans uppståndelses kraft ska ha hopp om att kunna uppväckas till evigt liv, och detta tack vare er tro på honom enligt löftet.

Om därför en människa har tro så måste hon ha hopp, för utan tro kan det inte finnas något hopp.”

Moroni 7:41–42

Och Moroni sa: ”Och likaså minns jag att du har sagt att du har berett ett hem åt människan, ja, i din Faders boningar, varom människan kan ha *ett storslaget hopp*. Därför måste människan hoppas, annars kan hon inte få en arvedel på den plats som du har berett” (Ether 12:32; betoning tillagd). Lägg märke till hur ordet ”storslaget” används för att beskriva ”hopp”.

Vad är hopp i Kristus?

Den andliga gåvan av hopp i Kristus är den glädjefulla förväntan på evigt liv genom ”den helige Messias förtjänster och barmhärtighet och nåd” (2 Nephi 2:8) och en stark längtan efter rättfärdighetens utlovade välsignelser. Adjektiven ”levande”, ”gott” och ”storslaget” i de här verserna antyder en ständigt expanderande och livfull förvissning om uppståndelsen och evigt liv genom tro på Jesus Kristus.

Profeten Mormon förklarade:

”Och vidare, mina älskade bröder, vill jag tala till er om hopp. Hur skulle ni kunna uppnå tro om ni inte har hopp?

Och vad är det ni ska hoppas på? Se, jag säger er att ni genom Kristi försoning och hans uppståndelses kraft ska ha hopp om att kunna uppväckas till evigt liv, och detta tack vare er tro på honom enligt löftet.

Om därför en människa har tro så måste hon ha hopp, för utan tro kan det inte finnas något hopp” (Moroni 7:40–42).

Faderns lyckalighetsplan

Ett hopp i Kristus som är levande, gott och storslaget börjar med kunskapen om att Gud den evige Fadern lever. Han är vår Fader och vi är hans andebarn. Vi är bokstavligen andesöner och andedöttrar till Gud och har ärvt gudomliga egenskaper av honom.

Fadern är upphovet till lyckalighetsplanen (se Abraham 3:22–28). Som andliga söner och döttrar till Gud ”antog [vi] hans plan, enligt vilken hans barn kunde få en fysisk kropp och få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämmelse som arvtagare till evigt liv” (”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, Evangeliebiblioteket). I skrifterna lär vi oss: ”Fadern har en kropp av kött och ben, lika påtaglig som en människas, och likaså Sonen” (Läran och förbunden 130:22). Därför är det nödvändigt att vi får fysiska kroppar som ett led i utvecklingen mot vår gudomliga bestämmelse.

Vi består av två delar. Våra ande, den eviga delen av oss, är klädd i en fysisk kropp som är underkastad jordelivets begär och böjelser. Faderns lyckalighetsplan är avsedd att ge ledning åt hans barn, hjälpa dem att tryggt återvända hem till honom med en uppstånden, upphöjd kropp och ta emot den eviga glädjens och lyckans välsignelser.

Jesu Kristi återlösande roll i vår Faders plan

Jesus Kristus är den evige Faderns enfödde Son. Han kom till världen

för att göra sin Faders vilja (se 3 Nephi 27:13). Jesus Kristus är den som av Fadern smorts till att vara hans personliga representant i allt som rör människosläktets frälsning. Han är vår Frälsare och Återlösare eftersom han övervann både död och synd.

Alma profeterade för folket i Gideon om Messias frälsande verk:

”Och han ska gå ut och lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag, och detta för att det ord ska kunna uppfyllas som säger att han ska ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar.

Och han ska ta på sig döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk. Och han ska ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han ska bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter.

Se Anden vet allt. Ändå lider Guds Son i köttet för att han ska kunna ta på sig sitt folks synder, så att han kan utplåna deras överträdelser genom sin befrielses kraft. Och se, detta är det vittnesbörd som är i mig” (Alma 7:11–13).

Evangeliets första princip är tro på Herren Jesus Kristus. Sann tro fokuserar på Frälsaren och gör det möjligt för oss att lita på honom och ha fullständig tillit till hans makt att frälsa oss från döden, rena oss från synd och välsigna oss med styrka bortom vår egen.

Moroni vittnade: ”Och tack vare människornas återlösning, som kom genom Jesus Kristus, förs de tillbaka till Herrens närhet. Ja, det är det sätt varpå alla människor blir återlösta, för Kristi död åstadkommer uppståndelsen, vilken åstadkommer en återlösning

från en oändlig sömn ur vilken sömn alla människor ska väckas av Guds makt när basunen ljuder. Och de ska komma fram, både små och stora, och alla ska stå inför hans skrank och bli återlösta och befriade från dessa dödens eviga band, vilken död är en timlig död” (Mormon 9:13).

Jag vittnar om att Frälsaren bröt dödens band. Han uppstod, han lever och han är den enda källan till ett levande, gott och storslaget hopp.

Ett ankare för själen

Profeten Ether vittnade: ”Därför kan var och en som tror på Gud **förvisso hoppas på en bättre värld**, ja, på en plats på Guds högra sida, **vilket hopp kommer av tro och blir ett ankare för människornas själar**, vilket gör dem fasta och ståndaktiga, alltid rika på goda gärningar, och leder dem till att prisa Gud” (Ether 12:4).

Under den här speciella högtiden då vi firar födelsen av barnet i Betlehem, må vi alltid minnas att Jesus Kristus kom till världen för att bli vår Frälsare och Återlösare. Han erbjuder oss livets ovärderliga andliga gåvor – liv, ljus, förnyelse, kärlek, frid, perspektiv, glädje och hopp.

Jag uppmanar dig att på rätt sätt söka efter den andliga gåvan av hopp i Frälsaren genom att studera forntida och nutida profeters lärdomar och vittnesbörd om hans försoningsoffer och bokstavliga uppståndelse. När du gör det lovar jag att ditt vittnesbörd om Återlösarens gudomlighet stärks, din omvändelse till honom fördjupas, din önskan och beslutsamhet att stå som ett modigt vittne om honom ökar och du

välsignas med ett ankare för din själ – ja, ett levande, gott och storslaget hopp.

Tillsammans med apostlarna som har burit vittne om honom genom tidsåldrarna vittnar jag med glädje om att Jesus Kristus är den levande Gudens levande Son. Han är vår uppståndne Återlösare med en förhärliagd, påtaglig kropp av kött och ben. Och tack vare den återlösning och försoning med Gud som Herren möjliggör för hela mänskligheten kan vi få en andlig försäkran och ett levande, gott och storslaget hopp om att ”alla [ska] göras levande i Kristus” (1 Korintierbrevet 15:22). ■

President Camille N. Johnson
Hjälpföreningens generalpresident

SOM KVINNOR LEVER VI I ETT OFTA OUTTALAT GLOBALT SYSTEMSKAP

Hjälpföreningen tillhandahåller de praktiska medlen för att uppfylla Jesu Kristi bud att älska vår nästa som oss själva.

Författarens anmärkning: Tidigare i år talade jag i Bryssel i Belgien på ett EU-möte för att uppmärksamma Internationella kvinnodagen. Jag talade om religionsfrihet och kvinnors kraft att göra skillnad och uppmanade deltagarna att "föreställa sig en värld där kvinnor förfinar, använder och utvecklar sina naturliga gåvor, med förmågan att delta i ett globalt systemskap av fridskapare". Följande budskap är ett utdrag från det talet och har anpassats för Liahona.

President Russell M. Nelson har sagt att kvinnor har "välsignats med en unik moralkompass"¹ och att kvinnor har "särskilda andliga gåvor och förmågor"² att känna av mänskliga behov, att trösta, undervisa och stärka. Våra samhällen är beroende av att kvinnor utför sina unika roller som ledare, lärare, vårdare, helare och fridskapare.

Som kvinnor lever vi i ett ofta outtalat globalt systemskap. Vår biologiska klocka och det universella i vårt sätt att föda och vårda mänskligheten utgör en ordlös förbindelse över kulturella klyftor och språkbarriärer.

Jag har sett vad kvinnor gör när de knyter an till andra genom vårt systemskap. Jag har sett kvinnor lyfta varandra mitt i fattigdom. Jag har sett kvinnor ta hand om, ge mat åt och vårda barn som inte är deras egna. Jag har sett kvinnor stå upp för att skydda andra från krigets härjningar. När Hjälpföreningen lever upp till sina höga ideal tillhandahåller den de praktiska redskapen för att uppfylla Jesu Kristi bud att älska vår nästa som oss själva.

Under det senaste årtiondet, till exempel, under flyktingkrisen i Europa, har kyrkans medlemmar använt sin tid, sina talanger och sina tillgångar för att hjälpa många av flyktingarna som strömmat in i Europa. Deras insatser bidrog till att lindra den desperata situationen i migrantlägren.

I Filippinerna var sista dagars heliga kvinnor bekymrade över den höga graden av undernäring i deras samhällen och hur det påverkade deras egna familjer. De lärde sig mer om de vanligaste orsakerna till undernäring och dess förödande livslånga effekter. Hjälpföreningar i församlingar och stavar anordnade hälsobedömningar i kyrkans byggnader för medlemsfamiljer och deras grannar och undervisade sedan föräldrarna om näringsrik mat. De hänvisade dem som hade behov till lokala vårdinrättningar och andra tjänster i samhället som kunde ge behandling.

De här kvinnornas inflytande kom när de arbetade för familjernas bästa i sina samhällen. Kvinnornas viktigaste och mest inflytelserika arbete utförs fortfarande i vår närhet: när vi tar hand om våra egna barn, lär en vän att läsa, tålmodigt sörjer för en äldre grannes behov, lagar en måltid åt sjuka eller gråter med en syster som sörjer.

Jag strävar efter att vara en Jesu Kristi lärjunge och följa hans exempel när det gäller att tjäna andra. Han sträckte sig dagligen ut till dem som led, en efter en; i ett privat samtal med den socialt utstötta samariska kvinnan vid brunnen (se Johannes 4); genom att stanna upp i folksamlingen för att trösta kvinnan med blödningar (se Lukas 8:43–48); när han i avskildhet botade Jairus unga dotter (se Lukas 8:51–55).

Mitt nuvarande arbete innefattar att förbättra villkoren för kvinnor och barn runt om i världen, men jag inser att det viktigaste kravet som Kristus har på mig som hans lärjunge är att jag ser individuella behov omkring mig och bemöter dem med tålmod och kärlek.

Organisationer kan inte nå alla människor i världen, oavsett hur väl finansierade deras program är, hur väl utformade deras riktlinjer är eller hur väl utvecklad deras diplomati är. Men genom vårt globala system kan vi nå varenda själ.

Vems liv kan du förbättra på ett meningsfullt sätt i dag genom en barmhärtig handling? Jag uppmanar dig att stanna upp ett ögonblick och söka kontakt med vår himmelske Fader, den högsta källan till inspiration, och sedan lugnt vänta på den Helige Andens vägledning. Jag uppmanar dig att skriva ner det du inspireras att göra – och sedan göra det. Jag hoppas att denna enkla övning hjälper dig inse att vår största framgång ligger i att släppa loss kraften i vårt globala system. ■

SLUTNOTER

1. Se Russell M. Nelson, "Andliga skatter", *Liahona*, nov. 2019, s. 78.
2. Russell M. Nelson, "Systrars roll i Israels insamling", *Liahona*, nov. 2018, s. 69.

Äldste Wilford W. Andersen
Generalauktoritetssjuttio emeritus

VAR BEFINNER DU DIG I HÖGMODETS KRETSLOPP?

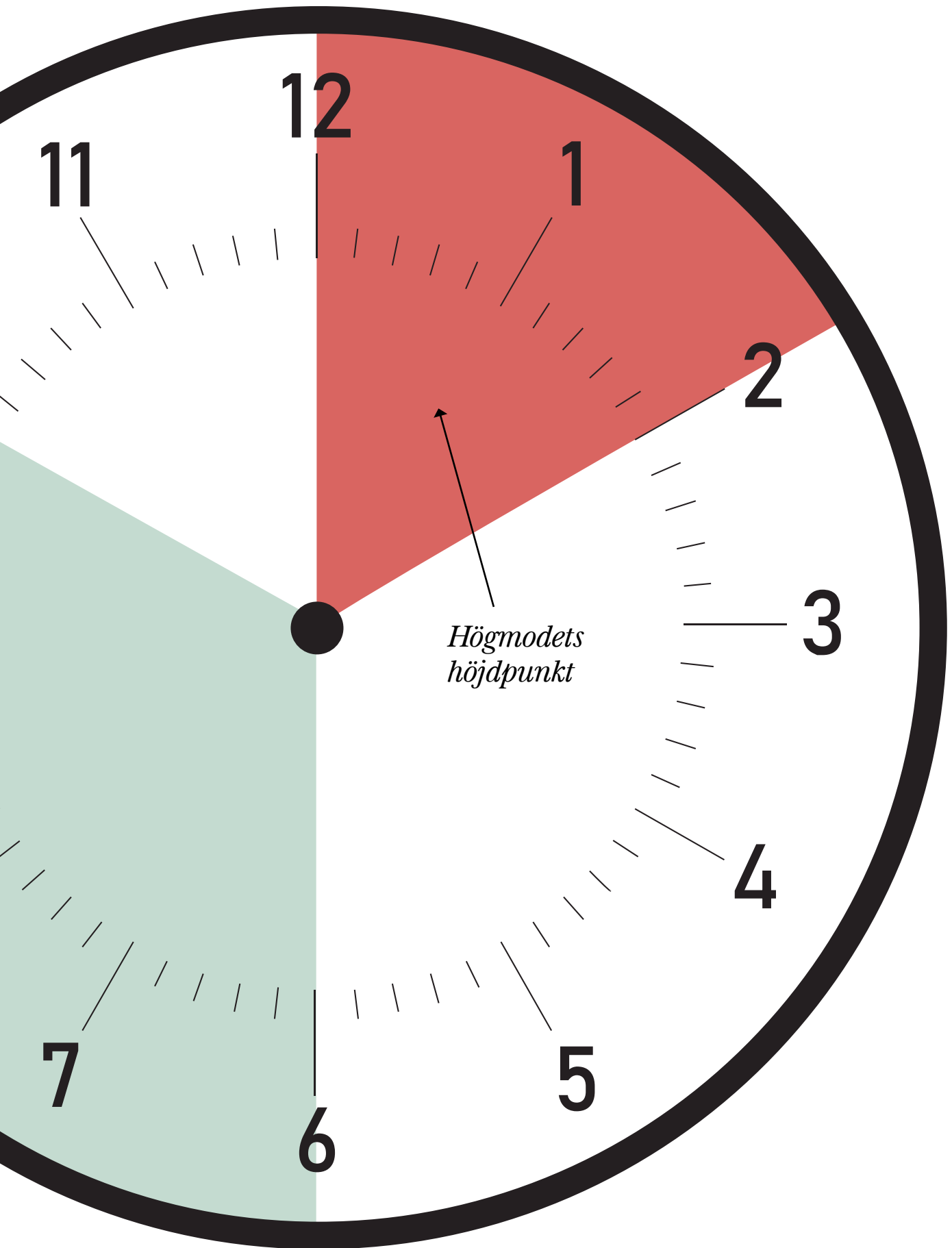
För att lämna högmodets kretslopp måste vi inse att alla välsignelser vi får kommer från vår himmelske Fader.

Det finns ett ofta förekommande beteendemönster i Mormons bok som brukar kallas ”högmodets kretslopp”.¹ Det upprepas så ofta att man börjar ana att Herren och hans profeter försöker lära oss något viktigt – att det inkluderats i uppteckningen som en varning från Herren till var och en av oss i vår tid.

Klockan tolv – högmodets höjdpunkt

Låt oss använda en klocka som metafor och säga att högmodets kretslopp börjar klockan tolv – högmodets höjdpunkt. När vi är på tolvslaget i högmodets kretslopp känner vi oss, liksom de forna nephiterna, så framgångsrika, så intelligenta och så populära att vi börjar känna oss oövervinnerliga. Vi gläds när andra ger oss komplimanger för våra framgångar och vi blir irriterade när andra runt omkring oss får komplimanger för sina framgångar.

Klockan tolv brukar vi inte lyssna till råd från andra. Sorgligt nog drar vi ofta slutsatsen att vi inte ens behöver Gud eller hans tjänare. Vi fnysar åt deras råd. Vi klarar oss alldeles utmärkt på egen hand. Vi glömmer eller förkastar det som kung Benjamin undervisade om – att vi ”står i evig skuld till [vår] himmelske Fader att ge honom allt [vi] har och är” (Mosiah 2:34).

Våra nutida profeter har varnat oss för orättfärdigt högmod. President Ezra Taft Benson (1899–1994) kallade det för ”världssynden” och ”den stora stötestenen för Sion”.² Äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kvorum jämförde högmod med ”ett personligt Rameumptom, en helig plattform som rättfärdigar avund, girighet och fåfänga”.³ Högmod fjärrar oss från Gud. Det knuffar oss vidare i högmodets kretslopp till klockan två, där vi sårar den Helige Anden.

Klockan två – att förlita sig på köttslig arm

Först kanske vi tror att det inte gör något att såra den Helige Anden. Nephi beskrev det som att ”invaggas i köttslig ro ... 'Allt är väl i Sion [tror vi], ja, Sion blomstrar, allt är väl'” (se 2 Nephi 28:21). Om vi är ärliga mot oss själva är vi intressant nog inte särskilt lyckliga klockan två i högmodets kretslopp. Vi har en gnagande känsla av att vi håller på att tappa greppet. Vi försöker kämpa emot de obekväma strömmarna i högmodets kretslopp. Vi klamrar oss fast vid minnena av tidigare framgångar och envisas med att sätta vår lit till köttslig arm. Det här är ett allvarligt misstag.

Jesus lärde: ”Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, så bär han rik frukt. Utan mig kan ni ingenting göra” (Johannes 15:5). När vi sårar Anden avskärmar vi oss från källan till all andlig näring, och det är bara en tidsfråga innan vi börjar svikta. Utan Herrens hjälp och Andens inflytande drar högmodets gravitationskraft ner oss mot kraschen klockan fyra.

Klockan fyra – dåraktigt misslyckande

Herren lärde Joseph Smith: ”Även om en människa ... har förmåga att utföra många kraftgärningar, så måste hon, om hon berömmar sig av sin egen styrka och ringaktar Guds råd samt följer sin egen viljas maningar och köttsliga lustar, ändå falla” (Läran och förbunden 3:4).

Vi kan välja vårt beteende, men vi kan inte välja följderna av vårt beteende. Klockan fyra upplever vi de smärtsamma följderna av vårt dåraktiga högmod. Vi kanske förlorar jobbet. Vi kanske förlorar flickvännen eller pojkvännen. Vi kanske förlorar respekten från dem som betyder mest för oss. Ännu värre – vi kanske förlorar respekten för oss själva. Och vi ställs öga mot öga med våra egna tillkortakommanden. Liksom Mose inser vi att vi trots allt inte är så viktiga, ”vilket [vi] aldrig hade föreställt [oss]” (Mose 1:10).

Klockan sex – ödmjukhet, saktmod, undergivenhet

Misslyckanden och bedrävelser är inga glada tankar för någon av oss, men ironiskt nog finner vi ofta att de är stora välsignelser eftersom de tenderar att knuffa oss vidare i högmodets kretslopp mot ödmjukheten klockan sex. Vi försöker inte längre imponera på människorna omkring oss. Vi börjar se saker och ting tydligare och ärligare. Vi är mer bekväma med kritik och kan le åt våra misstag och svagheter. Det är inte, som en kristen författare har påpekat, att vi har låga tankar om oss själva, utan snarare att vi tänker mindre på oss själva.⁴

Klockan sex i högmodets kretslopp blir vi verkligen ödmjuka och saktmodiga. Ödmjukhet och saktmod är grundläggande principer i evangeliet. Vi talar ofta om tro, hopp och kärlek. Men profeten Mormon menade att det finns en fjärde dygd som möjliggör de andra tre:

”Och se, jag säger er att hon inte kan ha tro och hopp om hon inte är saktmodig och ödmjuk i hjärtat.

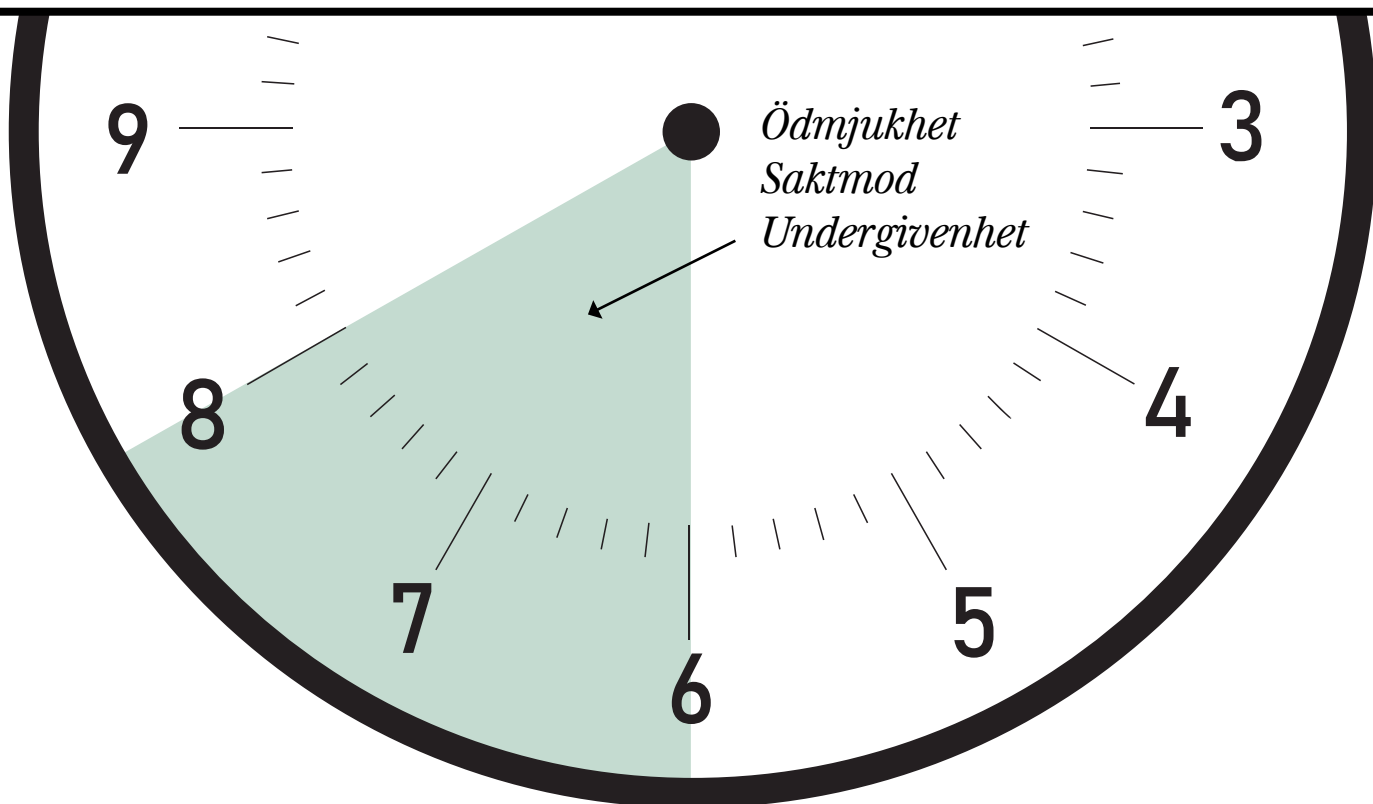
I så fall vore hennes tro och hopp förgäves, för ingen är godtagbar inför Gud utom de saktmodiga och ödmjuka i hjärtat. Och om en människa är saktmodig och ödmjuk i hjärtat, och genom den Helige Andens kraft bekänner att Jesus är Kristus, måste hon ha kärlek” (Moroni 7:43–44).

En annan egenskap i skrifterna som ofta förknippas med ödmjukheten klockan sex är undergivenhet. Kung Benjamin lärde att ”den naturliga människan är en fiende till Gud ... och kommer att så vara i evigheters evighet, om hon inte ... blir som ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig, kärleksfull, villig att underkasta sig allt som Herren anser lämpligt att lägga på henne, alldeles som ett barn underkastar sig sin far” (Mosiah 3:19).

Det har sagts att undergivenhet inte är att erkänna våra svagheter utan snarare att erkänna den *sanna* källan

till vår styrka. Det finns inget svagt i att vara undergiven. När vi är ödmjuka och undergivna upphöjer vi inte oss själva, vi upphöjer Gud.

Klockan sex i högmodets kretslopp, när vi verkligen är ödmjuka och undergivna, vänder vi oss tillbaka till Gud eftersom det oftast inte finns någon annanstans att vända sig. Våra hjärtan är nu förkrossade och våra andar är botfärdiga. Ett förkrossat hjärta har tränats genom erfarenhet att lyda och lyssna till Mästarens befallningar. Endast med ett förkrossat hjärta kan vi vara verkligt användbara och produktiva i Herrens tjänst. Skrifterna förklarar att ett förkrossat hjärta är ett fridfullt och hoppfullt tillstånd och i slutändan en förutsättning för evig härlighet (se 2 Nephi 2:7; Läran och förbunden 97:8).

Klockan åtta – den Helige Andens välsignelser

När vi överlämnar vårt förkrossade hjärta till Gud och eftersom vi är ödmjuka börjar Herren ”leda [oss] vid handen och besvara [våra] böner” (Läran och förbunden 112:10). Med hans vägledning fortsätter vi vidare i högmodets kretslopp mot klockan åtta, när vi återigen inbjuder den Helige Anden i våra liv.

Andens inflytande förändrar våra hjärtan. Precis som kung Benjamins folk har ”vi inte längre ... någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott” (Mosiah 5:2). Vi börjar hålla Guds bud och han börjar utgjuta sina välsignelser över oss – välsignelser som han alltid har velat ge oss, för det är hans natur, men som vi vägrade att ta emot på grund av vårt dåraktiga högmod. Vi börjar få välsignelser eftersom vi nu lyder de lagar på vilka de är baserade (se Läran och förbunden 130:20–21). Vi betalar vårt tionde och Herren öppnar himlens fönster och öser ner välsignelser i rikt mått (se Malaki 3:10).

Klockan tio – välsignad glädje

Vår ödmjuka lydnad mot buden driver oss framåt i högmodets kretslopp mot klockan tio, när vi befinner oss i ett tillstånd av välsignad glädje. Vi upplever framgång. Det bör inte överraska oss, det är ett löfte i skrifterna: ”Och dessutom önskar jag att ni betänker deras välsignade och lyckliga tillstånd som håller Guds bud. För se, de är välsignade i allt, både timligt och andligt” (Mosiah 2:41).

Klockan tio i högmodets kretslopp är en behaglig och underbar plats att vara på, men tyvärr är det också en farlig plats att vara på. Våra medarbetare börjar berömma oss för alla våra framgångar. Tyvärr börjar vi tro på dem.

Om vi inte är försiktiga kan komplimanger fördunkla vårt omdöme och skapa en ogudaktig längtan inom oss

efter mer och mer beröm och ära. Liksom vår forntida motståndare (se Mose 4:1) viskar vi till oss själva att *vi* förtjänar äran, för visst har vi gjort det.

”Och sålunda kan vi se hur falska och även föränderliga människobarnens hjärtan är. Ja, vi kan se att Herren i sin stora och oändliga godhet välsignar och ger dem framgång som sätter sin lit till honom.

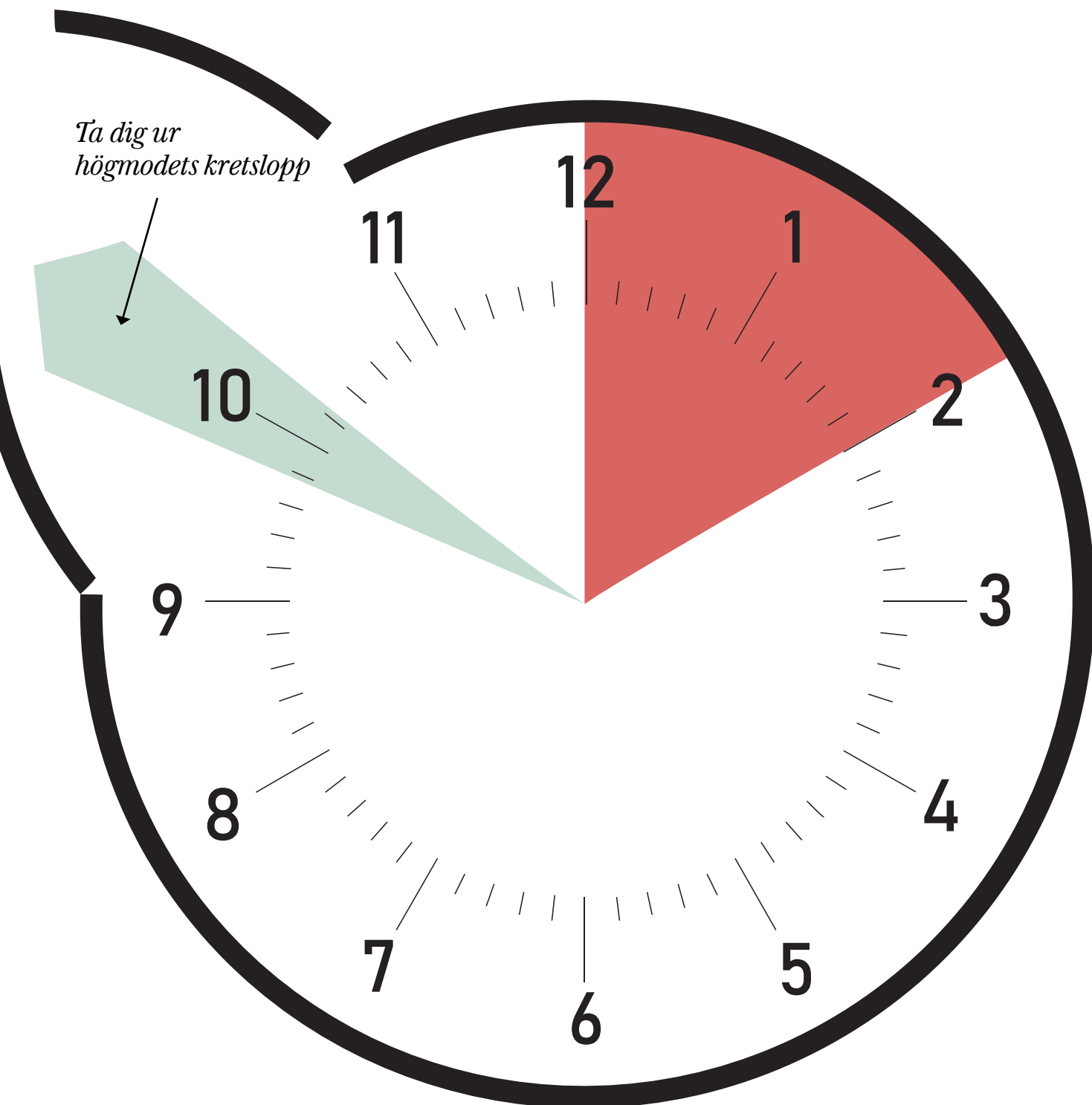
Ja, och vi kan se att just då han ger sitt folk framgång, ja, genom att föröka deras åkrar, deras flockar och deras hjordar och guld och silver och alla sorters dyrbarheter av varje slag och art ... ja, kort sagt, genom att göra allt för sitt folks välfärd och lycka, ja, det är just då som de förhärdar sina hjärtan och glömmer Herren sin Gud och trampar den Helige under sina fötter – ja, och detta till följd av deras bekvämlighet och mycket stora framgång” (Helaman 12:1–2).

Klockan tolv – högmodets höjdpunkt igen

Långsamt – och utan att helt inse det – närmar vi oss återigen högmodets höjdpunkt klockan tolv, så upptagna med att se oss omkring efter beröm att vi inte ser framåt mot det fall som väntar oss, för ”högmod går [alltid] före fall” (Ordspråksboken 16:18). Och så fortsätter kretsloppet.

Låt oss vara ärliga. De flesta av oss har, liksom de forna nephiterna, gått några varv runt högmodets kretslopp. Jag brukade undra hur den nephitiska nationen kunde ta sig igenom hela kretsloppet på så kort tid som fem år. Jag har sedan dess kommit till insikt om att vi kan ta oss igenom cykeln på fem år, och vi kan ta oss igenom den på fem minuter. Det är ett fördärligt tanke- och beteendemönster som genomsyrar vårt samhälle. Det är så vanligt att det ibland blir svårt att känna igen.

ATT LYCKAS UNDFLY DEN KRAFTFULLA DRAGNINGSKRAFTEN FRÅN HÖGMODETS KRETSLOPP ÄR INTE LÄTT, MEN DET ÄR MÖJLIGT.

Att ta sig ur högmodets kretslopp

Är vi dömda till att för alltid förbli i denna ändlösa cykel av förtvivlan? Finns det inget sätt att ta sig ur högmodets kretslopp? Det finns det. Faktum är att det finns två punkter i högmodets kretslopp där vi kan ta oss ut – den ena punkten till vår eviga undergång och den andra till vår eviga lycka.

Klockan fyra, när vi står inför misslyckanden eller prövningar och det känns som om allt är förlorat, om vi i stället för att bli ödmjuka blir arga, om vi förlorar hoppet eller ger efter för självömkan, eller om vi börjar skylla våra olyckor på andra – även Gud – så tar vi avfarten från högmodets kretslopp. Men vi beger oss neråt mot undergång liksom de forna nephiterna gjorde.

Men vid klockan tio, när det verkar som om vi är felfria, när allt går bra, om vi då i stället för att bli högmodiga blir tacksamma så tar vi avfarten från högmodets kretslopp. Men den här gången tar vi avfarten mot Gud. För att lämna högmodets kretslopp vid klockan tio måste vi inse att alla välsignelser vi får kommer från vår himmelske Fader. Han är källan till allt som är gott i livet – källan till alla välsignelser. Vi måste ta till oss kung Benjamins undervisning att vi alla är ”beroende av samma väsen, nämligen Gud, för alla ägodelar som vi har, för både föda och kläder och för guld och för silver och för alla rikedomar som vi har av varje slag” (Mosiah 4:19).

Att lyckas undfly den kraftfulla dragningskraften från högmodets kretslopp är inte lätt, men det är möjligt. Vi har några exempel i den nephitiska uppteckningen som bevisar det. Titta på det här exemplet:

”Men trots sina rikedomar och sin styrka och sin framgång förhävde de sig inte med högmod i blicken, och inte heller var de sena att komma ihåg Herren, sin Gud, utan de ödmjukade sig djupt inför honom.

Ja, de kom ihåg hur stora ting Herren hade gjort för dem, att han hade befriat dem från död och från bojor och från fångelser och från alla slags lidanden, och att han hade befriat dem ur deras fienders händer.

Och de bad ständigt till Herren, sin Gud, och Herren välsignade dem enligt sitt ord, och de växte sig starka

och hade framgång i landet” (Alma 62:49–51; se även Alma 1:29–31).

Vi befinner oss förmodligen var och en någonstans i högmodets kretslopp. Var är du? Om du är vid klockan fyra, om det känns som om allt är förlorat och du är totalt misslyckad, misströsta inte. Du befinner dig på en bra plats. Undvik att skylla dina misslyckanden på andra. Vänd dig ödmjukt till Gud och inse att du är beroende av honom.

”Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.

Räkna med honom på alla dina vägar, så ska han jämna dina stigar” (Ordspråksboken 3:5–6).

Men om du är vid klockan tio och solar dig i framgångens falska ljus, var försiktig. Undvik tendensen att vända dig inåt och bli högmodig. ”Räkna då Guds gåvor, nämn dem en och en.”⁵ Följ rådet i skrifterna att komma ihåg allt som Herren har gjort för dig (se Moroni 10:3). Som sakramentsbönen påminner oss om sluter vi förbund att minnas honom, inte för en timme eller två utan alltid (se Läran och förbunden 20:77, 79). Vi bör inte ta honom eller hans offer för givet. Vi bör inte underlåta att vara tacksamma mot honom för varje välsignelse.

Allt gott kommer från Gud. Han är källan till varje välsignelse vi får. När vi fyller hjärtat med tacksamhet för hans nåderika godhet skyddar det oss mot högmod och gör det möjligt för oss att ta oss ur högmodets kretslopp. ■

Från ”The Pride Cycle”, ett tal som hölls vid Brigham Young University den 7 nov. 2017.

SLUTNOTER

1. Se Alma 4, verserna 2 (misslyckande), 3 (ödmjukhet), 4 (inbjud den Helige Anden), 5 (framgång), 6 (högmod), 9 (förnärma den Helige Anden), 11 (misslyckande).
2. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Ezra Taft Benson* (2014), s. 237, 238; se även ”Högmod och prästadömet”, *Liahona*, nov. 2010, s. 56.
3. Dieter F. Uchtdorf, ”Högmod och prästadömet”, *Liahona*, nov. 2010, s. 56.
4. Se Rick Warren, *The Purpose Driven Life: What on Earth Am I Here For?* (2002), s. 148; se även C. S. Lewis, *Mere Christianity* (2001), s. 125.
5. ”Räkna Guds gåvor”, *Psalmer*, nr 167.

VANDRA MED NYA MEDLEMMAR PÅ LÄRJUNGESKAPETS RESA

Shaun Stahle

Kyrkans tidskrifter

Nya medlemmar behöver vänner i kyrkan, tillfällen att tjäna och näring genom Guds ord.

Ett nytt, växande vittnesbörd kräver tålmodig näring när nyomvända går över från ett liv med bekanta vänner och upplevelser till nya religionsutövningar och kulturella sedvänjor i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Dessa nya medlemmar kommer från olika omständigheter för att omfamna Jesu Kristi återställda evangelium. De behöver vägledning och vänskap för att växa i hans ljus. ”Vi som är på en annan plats under lärjungeskapets långa resa [måste] sträcka ut en varm vänskapens hand till våra nya vänner, välkomna dem där de är och hjälpa, älska och inkludera dem i våra liv”,¹ har äldste Ulisses Soares i de tolv apostlarnas kvorum sagt.

För att hjälpa nya medlemmar in i fällan krävs lyhördhet, medvetenhet och ibland självrannsakan. ”Jag tror att vi kan göra så mycket mer och borde göra mer för att välkomna nya vänner in i kyrkan”, sa äldste Soares. ”Jag ber er fundera över vad vi kan göra för att än mer inkludera, acceptera och hjälpa dem.”²

“

”JAG BEFANN MIG I EN NY KULTUR FULL AV NY VOKABULÄR OCH NYA TRADITIONER. JAG KÄNDE MIG SOM EN UTOMSTÅENDE I DE FLESTA SAMTAL OCH IFRÅGASATTE MITT VÄRDE.”

Amy Faragher, tillsammans med sin make Nathan och deras barn.

”

Visa uppriktigt intresse

Amy Faragher visste att kyrkan var sann i samma ögonblick som hon klev in genom kyrkdörren. ”Jag kunde inte förneka vittnesbördet jag hade fått av den Helige Anden”, säger hon, ”så jag valde att döpas.”

Ungefär ett år efter att hon hade blivit medlem i kyrkan som 19-åring kallades hon att tjäna i Hjälpföreningen. Ett år senare kallades hon att verka som Hjälpföreningens president i sin församling för unga ensamstående vuxna. ”De upplevelserna berikade verkligen mitt liv”, säger hon. ”Jag gav allt.”

Att verka i det här ämbetet som en relativt ny medlem i kyrkan hade sina utmaningar. ”Jag befann mig i en ny kultur full av ny vokabulär och nya traditioner”, säger hon. ”Jag kände mig som en utomstående i de flesta samtal och ifrågasatte mitt värde som medlem.”

Trots svårigheterna tog kyrkans medlemmar emot henne med värme och öppna armar, som till exempel en syster som ville bli hennes vän. ”Sådana vänner mildrade utmaningen att lära sig ett nytt liv”, säger syster Faragher. ”Jag kände att jag tillhörde en gemenskap. Församlingsmedlemmarna dömde mig inte för att jag inte förstod kyrkans kultur eller lära.”

Fem år efter att ha blivit medlem i kyrkan gifte hon sig. Hon och hennes man har bott i olika församlingar under årens lopp. En församling var särskilt positiv till hennes omvändelseupplevelse. Hon inbjöds till och med att berätta om sin upplevelse som medlem i en panel under en församlingsaktivitet.

I andra församlingar Amy gick i var hon ivrig att delta men kände sig inte inkluderad. Hon började

tvivla på sin plats i kyrkan. ”Ibland var ensamheten outhärdlig”, minns hon. ”Jag fortsatte att vara med på sakramentsmötet och skötte mitt ämbete i barn tillsynen, men jag led av stark ångest.”

När hennes ansträngningar att få stöd från församlingen under en svår tid inte gav resultat sökte hon råd från sin stavs-president. När hon talade med honom vid ett tillfälle, avslöjade hon sitt hjärtas smärta. Han svarade snabbt och bad att få höra mer. De pratade länge och kom överens om att träffas regelbundet. ”Stavs-presidenten var uppriktigt intresserad och lyssnade på allt jag hade att säga”, minns hon. ”Han var den förste som ställde den svåra frågan om vad som pågick.”

När hon rådgjorde med stavs-presidenten och kontaktade vården fick hon hjälp att känna sin himmelske Faders kärlek, vilket var ett viktigt steg i hennes helande. ”Allt förändrades för mig. Jag håller på att hitta min plats”, säger hon. ”Jag har lärt mig att jag inte behöver skämmas för att vara nyomvänd.”

”Det är viktigt att ledare uppmärksammar och tar hand om nya medlemmar”, säger hon. ”Ställ de svåra frågorna och ta reda på hur det verkligen går för dem. Ett ämbete eller ansvar som är anpassat till den nya medlemmens kapacitet är också viktigt för den nya medlemmens självförtroende. Det är ingen börda att tjäna, som en del ledare tror.”

Amy tog nyligen examen från en psykoterapiutbildning och hon leder studiekurser om psykisk hälsa och hjälper till med kyrkans program för tillfrisknande från beroende.

Ett tillfälle att tjäna

Ka Bo Chan föddes i Hongkong och flyttade till USA som ung. Han hörde talas om kyrkan som tonåring av en rumskamrat på college när han studerade musik i Portland i Oregon. Evangeliets sanningar väckte genklang hos honom och han döptes och konfirmerades. En kort tid senare flög han till Estland för att fortsätta sina studier.

ETT VARMT VÄLKOMNANDE

”En nyomvänd eller nyligen aktiverad medlem bör få känna värmen av att vara önskad och välkommen i kyrkans fulla gemenskap. Medlemmar och ledare i kyrkan bör älska dem och ge dem näring så som Jesus skulle ha gjort.”

President M. Russell Ballard (1928–2023), tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, ”Gemenskapens hand”, Liahona, jan. 1989, s. 25.

"KRISTUS HAR BEGÄRT ATT VI TAR VÅRT KORS OCH FÖLJER HONOM. VISSA NYA MEDLEMMAR BEHÖVER GE UPP SINA VÄNNER. DE MÅSTE SLUTA MED SINA VANOR. DE GER UPP MÅNGA SAKER SÅ ATT DE KAN VÄNDA BLAD, OCH DE BEHÖVER MYCKET STÖD – IBLAND KANSKE BARA ETT LEENDE OCH ETT VÄNLIGT HANDSLAG."

Ka Bo Chan, tillsammans med sin fru Maila och deras barn.

Det visade sig vara svårt att hitta kyrkan i Estland. Gradvis, utan kontakt med medlemmar och med begränsad kunskap om bön och skrifterna, svalnade hans tro.

Under den här tiden träffade han Maila, en ung kvinna i skolan. "Allting hos henne strålade", säger han. Han började sitta bredvid henne och de blev snart vänner.

Maila var inte medlem i kyrkan och visste inget om religion. Men allteftersom deras förhållande fortsatte, sa hon att om hon gifte sig, skulle det vara för evigt.

Under studierna kände Ka Bo en andlig maning att återvända till kyrkan och sökte sig till grenen i sitt område. Den första aktiviteten han och Maila var med på var en julfest i grenen. Hon tyckte att aktiviteterna var märkliga och hon fick ett dåligt intryck, så hon lovade sig själv att aldrig återvända. Men Ka Bo fortsatte att gå i kyrkan.

En vårmorgon sa Maila till Ka Bo att han var tvungen att välja mellan henne och kyrkan. Utan att blinka sa han att han behövde kyrkan och uppmanade henne att följa med honom.

Hans rättframma svar fick henne att undra om hon missat något. Hennes känslor mjuknade och hon tackade ja till att följa med igen. Söndagen därpå möttes hon genast av en systemmissionärs leende. Hon kände sig dragen till henne, som om de hade varit vänner länge. Hennes oro försvann och hon döptes och konfirmerades två veckor senare.

Ka Bo och Maila förstod inte nyanserna i skrifterna och utövningen av evangeliet, och det fanns ingenting i deras nya religion som upplevdes som bekant, inte ens musiken. Men de gick i kyrkan och försökte lära sig evangeliet.

När missionärerna förflyttades kände Maila inte medlemmarna så väl och kände sig osäker under nya omständigheter, som i Hjälpföreningen, där hon en gång undrade om hon var på fel plats. Inom kort kände biskopsrådet inspiration att kalla henne att spela piano i Primär. "Att spela piano gav mig en plats och ett syfte", säger hon.

Näring genom Guds goda ord

Mari och Jorma Alakoski känner till omvändelsens väg. Under åren som gått sedan de blev medlemmar i kyrkan i hemlandet Finland har de verkat i olika ämbeten, bland annat har Mari verkat som assisterande tempelvärdinna och Jorma som rådgivare i det första tempelpresidentskapet i Helsingfors tempel.

Men liksom många andra nyomvända fick de kämpa för sin tro. När missionärerna träffade dem var det inte lika lätt för Mari att få ett vittnesbörd som det var för hennes man. Till en början kände hon sig obekvämd med Mormons bok och sköt undan den genom att röra vid den så lite som möjligt med bara fingertoppen.

Senare, när hon såg tårar rinna nerför sin makes kinder medan han läste Mormons bok, tänkte hon för sig själv: ”Om den här boken berör honom så starkt måste den vara värdefull.”

Hennes motstånd mjuknade gradvis och hon började söka efter sanningen. Med tiden fällde även hon tårar när hon läste Mormons bok.

Mari och Jorma insåg att de gick emot kultur och tradition när de blev medlemmar i kyrkan. Ändå ändrade de tvärt kurs i livet och såg aldrig tillbaka. ”Kyrkan gav oss stor tillfredsställelse i livet. Jag tror nästan att allt var för bra för att vara sant. Vi fick ett mycket vänligt mottagande i församlingen”, säger Mari.

”Plötsligt var det många nya saker i livet”, säger hon. Söndagar var inte längre lediga dagar utan fullpackade med möten i kyrkan som hölls tre gånger under sabbatsdagen på den tiden. Vi behövde klä barnen inför varje möte och tajma deras måltider och sovstunder.”

Varje dag i veckan gick det tid till evangelierelaterade aktiviteter och möten, oavsett om det gällde

MARI OCH JORMA INSÅG ATT DE GICK EMOT DEN FINSKA KULTUREN OCH TRADITIONEN NÄR DE BLEV MEDLEMMAR I KYRKAN. ÄNDÅ ÄNDRADE DE KURS I LIVET OCH SÅG ALDRIG TILLBAKA.

hemafton, Hjälpföreningen eller Primär. ”På lördagen förberedde vi mat och kläder för söndagen”, säger Mari.

Paret Alakoski gjorde inget storslaget tillkännagivande när de blev medlemmar i kyrkan, utan deras familj och vänner fick veta efter hand. ”Alla förstod inte vårt beslut”, minns Mari. ”Några vänner slutade prata med oss. Men det var ett lågt pris att betala för allt det dyrbara som kom in i våra liv. Inget och ingen kunde påverka oss att överge kyrkan. När min far fick kännedom om vår omvändelse löste han alla meningsskiljaktigheter med orden: ’Låt dem göra som de finner lämpligt. De är vuxna människor. De vet vad de vill göra.’”

Med tiden ville paret beseglas. De planerade, gjorde uppoffringar och reste två dagar med buss och en natt med båt genom Sverige och Tyskland. Till slut kom de fram till Berns tempel i Schweiz, det enda templet i Europa på den tiden.

Paret Alakoski är exempel på personer som får ett vittnesbörd om evangeliet och sedan strävar framåt, liksom Nephi, utan att veta allt på förhand, men som

TVÅ RESURSER FÖR ATT VÄGLEDA NYA MEDLEMMAR

Hur kan ledare, missionärer, stödbroder och stödsystrar vara mentorer för nya medlemmar? De kan använda **”My Covenant Path”** [Min förbundsstig] (finns i Evangeliebiblioteket med engelska som förvalt språk under ”Adults” och ”New or Returning Members”). Den listar 20 evangelieupplevelser som nya medlemmar troligen kommer att få under sina två första år som medlemmar, bland annat när de tar emot templets förrättningar.

Var och en av dessa upplevelser – som att förbättra sina evangeliestudier och lära sig mer om melkisedekska prästadömet – är utformade för att hjälpa nya medlemmar få andliga upplevelser medan de bygger varaktiga vänskapsband med medlemmar i kyrkan.

Ledare kan också använda **uppteckningen Framsteg på förbundsstigen**, som finns i appen Verktyg och i Resurser för ledare och kamrerer på nätet. Den visar nya medlemmars namn och framsteg i deras församlingar eller grenar. Den hjälper lokala ledare och medlemmar att veta hur de ska betjäna nya medlemmar så att de ”inte längre [är] gäster och främlingar, utan medborgare med de heliga” (Efesierbrevet 2:19).

följer Anden (se 1 Nephi 4:6). De observerade andra medlemmar för att lära sig läran och för att tillämpa evangeliet i sina liv. När de inte visste något studerade eller bad de om mer vägledning.

Råd från en apostel

”Vi har länge undervisats om hur vi kan hjälpa våra nya vänner att känna sig välkomna och älskade i Jesu Kristi återställda kyrka. De behöver tre saker för att stå starka och trofasta livet ut”, lärde äldste Soares, som ett eko av rådet från president Gordon B. Hinckley (1910–2008).³

”För det första behöver de bröder och systrar i kyrkan som är uppriktigt intresserade av dem, sanna och lojala vänner som de alltid kan vända sig till, som vandrar bredvid dem och besvarar deras frågor”, fortsatte äldste Soares.

”För det andra, nya vänner behöver en uppgift – en möjlighet att tjäna andra ... Det är en process som gör det möjligt för vår tro att stärkas ...

För det tredje måste nya vänner ges ’näring genom Guds goda ord’ [Moroni 6:4]. Vi kan hjälpa dem att älska och bekanta sig med skrifterna genom att läsa och samtala om lärdomarna med dem, sätta in berättelserna i deras sammanhang och förklara svåra ord.”⁴

När vi hjälper nya medlemmar välsignas både nyomvända och de som varit medlemmar hela livet. Det stärker kyrkan på flera sätt. Våra nya vänner har gudagivna talanger, entusiasm och godhet inom sig”, undervisade äldste Soares. ”Deras entusiasm för evangeliet kan smitta av sig, och på så sätt ge ny livskraft till våra egna vittnesbörd. De för också med sig nya perspektiv som hjälper oss förstå livet och evangeliet.”⁵ ■

SLUTNOTER

1. Ulisses Soares, ”Ett i Kristus”, *Liahona*, maj 2018, s. 38.
2. Ulisses Soares, ”Ett i Kristus”, s. 39.
3. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Gordon B. Hinckley* (2016) s. 294–297.
4. Ulisses Soares, ”Ett i Kristus”, s. 38.
5. Ulisses Soares, ”Ett i Kristus”, s. 38.

Våra svårigheter blev våra välsignelser

Allan Oduor Omondi, Nairobi, Kenya

Trots våra svårigheter under svåra tider i Kenya visade Herren oss sin ömma barmhärtighet i rikt mått.

Skanna koden för att läsa mer

Ett nytt hjärta

Ett militärfängelse var den sista platsen jag ville vara på en julafton.

Tamara Harris, chef för kyrkans division för militärfrågor och arbete som präst

En julafton när vi bodde i Filippinerna kom min far hem i förtid från sitt arbete som fältpräst vid Clark Air Base.

”Du, Tam”, sa han, ”jag vill att du bakar kakor och övar julsånger på din gitarr. Samla också ihop kläder vi kan använda vid ett julspel. Vi ska tillbringa kvällen i arresten.”

Jag var fortfarande arg på mina föräldrar för att de hade flyttat vår familj till andra sidan jordklotet. Det sista jag ville var att tillbringa julafton i ett militärfängelse. Jag klagade men till ingen nytta.

När vi kom in i arresten fördes vi till ett kallt rum med stolar och ett bord. Snart öppnades en dörr och min far bjöd varmt in en grupp män med handbojor i rummet.

Sedan sjöng vi julsånger, dramatiserade Lukas 2 och åt hembakade godsaker – samma saker som vi skulle ha gjort hemma. Men något var annorlunda.

Mitt tonårshjärta mjuknade den kvällen när jag såg dessa fina mäns ödmjuka tacksamhet. En av dem frågade, med hänsyftning på vårt framförande av Jesu födelse: ”Får jag också vara med?” Även andra ville delta. Snart förkunnade ytterligare ”änglar” Frälsarens speciella födelse.

Fångarna var inte där de ville vara, och jag befann mig i ett land där jag inte ville vara. Men jag visste att vår Frälsare såg, kände och älskade oss. Han hade också varit på en plats som han ödmjukt sökte avlägsna sig från (se Lukas 22:42). I mitt 16-åriga hjärta visste jag att jag inte var ensam.

De där männen var inte de enda som torkade bort tårar den julaftonen. Den livsförändrande händelsen den kvällen var inte vårt julfirande utan snarare Kristi kraft att lyfta och hela.

Det har gått nästan 50 år sedan den julaftonen, men det är fortfarande ett heligt minne. Min mest speciella, oväntade och härliga julklapp var ett nytt hjärta. Allt förändrades för mig efter det.

Jag omfamnade livet i Filippinerna, fick nya vänner, hittade sätt att tjäna och valde att vara lycklig – allt på grund av vittnesbördet jag fick om Jesus Kristus och hans mäktiga kärlek den julaftonen i fängelset.

Jag vet att vår Frälsare kan ta bort bojorna från våra sinnen och hjärtan när vi kommer till honom. Han är vår största gåva. ■

Den fula julkrubban

När jag hade köpt en trasig julkrubba fick jag större insikt om Frälsarens offer för våra synder.

Dalinda Dolly McMullin, British Columbia, Kanada

För många år sedan när mina barn var små tog jag med mig dem för att åka och handla. När vi var ute och handlade hittade vi flera billiga julkrubbor, en av dem låg i en liten låda. Den här julkrubban var grovt gjord, troligen av keramik, och innehöll bara fem delar – Maria, Josef, en herde, en vis man och Jesusbarnet.

När min son öppnade lådan ramlade en bit ur, föll ner på golvet och gick itu. Efter att ha tröstat min son för hans misstag tänkte jag för mig själv: ”Jag antar att jag måste köpa den där fula julkrubban.” Det var inte en julkrubba som jag normalt skulle ha haft hemma, men eftersom min son hade sönder den köpte jag den och tog med den hem.

När barnen hade gått till sängs tog jag fram den lilla julkrubban och funderade på att slänga den. Den var liten och ful i mina ögon. Men biten som hade gått sönder var Jesusbarnet. Jag kunde ju inte bara kasta bort Jesusbarnet! Så jag limmade ihop bitarna och ordnade en plats hemma hos oss varje år för den lilla julkrubban.

Förra året, när jag lindade in delarna av julkrubban i papper för att skydda dem, tog jag en titt på Jesusbarnet igen. Sedan kastade jag en blick på asken när jag lade biten i den. Jag märkte att jag aldrig hade tagit bort prislappen: 1,25 dollar. Det var priset jag hade betalat för att gottgöra min sons misstag.

Den tanken fick mig att stanna upp och tänka på vår Frälsare. Tankar på Jesus Kristus översköljde mitt sinne och jag tänkte på priset han hade betalat för att återlösa mig från mina synder. Vilket litet pris jag

hade betalat för min sons misstag jämfört med hans offer för mina synder. Jag betalade min sons pris för julkrubban eftersom jag älskar honom, och Frälsaren betalade priset för oss eftersom han älskar oss (se 1 Korintierbrevet 6:19–20).

Precis som jag lagade det trasiga Jesusbarnet kan han laga våra trasiga liv. Jag tänkte på den tacksamhet jag känner för Jesu Kristi försoning för mig och för vart och ett av Guds barn, och för hoppet vi kan ha i vår Frälsare. Jag tycker inte att den fula julkrubban är så ful längre. ■

Ingen jul i år?

När vi frågade om julen sa mamman att de hade det tufft och att familjen inte skulle ha något till jul det året.

James Nowa, Utah, USA

Jag ser fortfarande huset framför mig den där kalla, grå decemberdagen i Illinois. Taket var ovanför marken, men större delen av huset låg under marken. ”Det bor nog ingen där”, fastslog min kamrat och jag.

Vi knackade på dörren. Efter en liten stund öppnade en dam dörren på glänt. Vi berättade att vi var missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och att vi hade ett viktigt budskap till henne. Hon tvekade men släppte in oss.

Hon bad oss att sätta oss på två vingliga trästolar. Rummet var svagt upplyst. När mina ögon vände sig vid ljuset märkte jag att huset hade ett jordgolv. Inga tavlor hängde på väggarna. Plötsligt dök fyra ledsna barn klädda i färglösa kläder upp.

Det var två veckor kvar till jul. Var fanns Jesusbarnet i en krubba? Var fanns de färgglada dekorationerna och julgranen?

När vi hade framfört vårt budskap om återställelsen inbjöd mamman oss att komma tillbaka för att prata med hennes make. Innan vi åkte därifrån frågade vi om julen. Hon sa att de hade det tufft och att de inte skulle ha något till jul det året.

När min kamrat och jag hade åkt vädjade vi om hjälp från de lokala församlingsmedlemmarna. Det ledde till en stor kärlekshandling. Medlemmarna skänkte mat, kläder, leksaker och en julgran med pynt.

Vi återvände till familjen några dagar senare. Vi knackade på och dörren öppnades återigen på glänt. ”God jul”, sa vi och hälsade på pappan, mamman och fyra storögda barn.

Vi bar in granen, julklapparna och maten i huset. Familjen såg förbluffad ut. Vi ställde upp granen, lade julklappar under den, satte mat på bordet och pratade med dem en kort stund. När vi gjorde oss redo att gå därifrån tittade jag på barnen. Alla log stort.

Vi fortsatte att undervisa familjen och så småningom blev de medlemmar i kyrkan. När evangeliets ljus lyste upp deras hem stärktes faderns tro och han fick en ny målbild för sin familj. Han hittade ett bättre jobb. Familjen kom varandra närmare. Snart flyttade de in i ett nytt hus.

Mer än 60 år senare tackar jag fortfarande Herren för att han lät oss välsigna sex av hans dyrbara barn, och påminde mig om att ”allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort för mig” (Matteus 25:40). ■

Hennes offer är godtagbart

När vi sjöng kände jag Andens stilla värme tala till mitt sinne och hjärta.

Meralee Stallings, Utah, USA

När jag var barn sjöng mina föräldrar i vår församlingskör. Särskilt mamma tyckte om att sjunga under julen. Varje julafton dramatiserade vår familj berättelsen om Jesu födelse och sjöng julsånger. Vi avslutade alltid med mammas favorit, ”Stilla natt”.¹

När mamma var i 60-årsåldern fick hon astma. År av hosta och kamp mot sjukdomen förstörde till slut hennes röst. Hon förlorade också hörseln på ena örat och fick nedsatt hörsel på andra örat. Hon försökte sjunga ändå, men oftast läste och tänkte hon bara på sångtexten.

En söndag när jag besökte mina föräldrar under julen var vi med på sakramentsmötet. Programmet fokuserade på Jesu Kristi födelse och mission.

”Jag kommer inte att ha astma i livet efter detta, eller hur?” frågade mamma mig innan mötet började.

”Så klart inte”, svarade jag.

Sedan pratade vi om andra fysiska åkommor som hon inte längre skulle ha efter uppståndelsen.

”Jag kommer att kunna sjunga igen”, sa hon.

”Med himmelska körer”, tillade jag.

När vi sjöng inledningssalmen, ”Se här uti stallet”,² kunde min mor inte höra pianoackompanjemanget. Hon började sjunga primärversionen av sången i stället för *psalmversionen*, som har en annan melodi. Jag försökte rätta henne, men hon hade svårt att höra mig. Under sakramentspsalmen fortsatte hon att kämpa. Hon ville verkligen sjunga, men hennes tonläge var helt fel.

Under sakramentsmötet kände jag värmen från Anden och den ljuva oskuldsfullhet hos barnen som bar sina vittnesbörd om Frälsaren i sång. När församlingen sedan började sjunga avslutningspsalmen ”Stilla natt”, så gjorde min mor det också.

När jag lyssnade på hennes kamp önskade jag av hela mitt hjärta att hon återigen kunde sjunga julsånger som hon brukade. Men medan hon sjöng kände jag Andens stilla värme tala till mitt förstånd och hjärta: ”Hennes offer är godtagbart för mig.”

I det ögonblicket fick mammas röst en ny skönhet, välsignad och helgad av en kärleksfull Frälsare som såg till hennes hjärta. Och liksom han gjorde när änkan lade ner två små kopparmynt (se Lukas 21:1–4), gladdes han åt mammas uppriktighet och offer. ■

SLUTNOTER

1. ”Stilla natt”, *Psalmer*, nr 144.
2. ”Se här uti stallet”, *Psalmer*, nr 142.

Äldste
Thierry K.
Mutombo
i de sjuttios kvarum

Kunskapen om
evangeliet och Jesu
Kristi försoning
ger oss hopp, frid
och mening i jul.

VART MAN SKA VÄNDA SIG FÖR **HOPP, FRID** OCH **MENING** NÄR LIVET FÖRÄNDRAS

Under vår jordiska resa ställs vi alla inför sådant som kan hjälpa oss att bli bättre lärjungar till Jesus Kristus. Men våra livsomständigheter förändras ofta, och det kan kräva att vi anpassar vårt sätt att leva.

Ändå finns det hopp för dem som "vänder sig till Kristus i varje tanke" (se Läran och förbunden 6:36), och det finns "hopp om en bättre värld" och en bättre framtid för dem som tror på Gud (se Ether 12:4).

Skrifterna undervisar, inspirerar och visar oss hur människor i det förflutna – före, under och efter Kristi jordiska verksamhet och mission – reagerade på sina omständigheter. Till exempel befalldes profeten Lehi i Mormons bok av Herren att lämna sitt hem och alla sina ägodelar, fly ut i vildmarken med sin familj och bege sig till ett okänt mål. Under färden mötte Lehi motstånd, sorg, oro, smärta och besvikelse. Dessa upplevelser förberedde honom och hans familj för det utlovade landet.

Många av oss ställs inför prövningar precis som Lehi. En del oroar sig kanske för sin familj, sitt äktenskap, sin utbildning eller sin anställning. Andra kan känna sig långt borta från vår himmelske Fader och Frälsaren Jesus Kristus på grund av dåliga val, eller kan känna sig ensamma för att de flyttat till en annan stad eller skola.

Den här julen ger oss ett särskilt tillfälle att fokusera på den frid Jesus Kristus erbjuder oss. Oavsett dina känslor, omständigheter eller var du befinner dig ska du komma ihåg att underverk kan ske när du "strävar framåt med ståndaktighet i Kristus" (se 2 Nephi 31:20).

En tid av osäkerhet och oro

När jag verkade som missionär i Elfenbenskustenmissionen Abidjan 1998 hörde jag talas om den politiska oron och sociala situationen i mitt land, Demokratiska republiken Kongo. Varje dag gick jag ut med min kamrat för att proselytera. När jag presenterade mig och nämnde att jag var från Demokratiska republiken Kongo berättade andra för mig om allvaret i det som pågick mellan regeringen och rebellgrupperna där – särskilt i huvudstaden Kinshasa där min familj bodde. Jag blev förkrossad när jag hörde att människor i mitt land gick hungriga och att många människor hade dödats.

Jag kontaktade min omtänksamma och engagerade missionspresident för att ta reda på om han visste något mer om situationen eller om han hade fått någon information om min familj. Det kändes hopplöst och jag grät i timmar. Jag ville ge upp. Jag kände att Herren hade övergett mig och min familj.

Min kamrat och andra missionärer erbjöd stöd och visade omtanke under den här tiden. När jag var på vippen att sluta delade äldste Joseph Wheeler, en god vän till mig, ett skriftställe som jag aldrig kommer att glömma.

År 1830 fick profeten Joseph Smith en uppenbarelse för Thomas B. Marsh. Thomas hade nyligen döpts och ordinerats till äldste i kyrkan. Han hade också kallats att predika evangeliet. Vid den tidpunkten behövde Thomas lite försäkran. Herren säger till Tomas genom profeten:

”Thomas, min son, välsignad är du tack vare din tro på mitt verk.

Se, du har fått utstå många lidanden för din familjs skull, men jag ska välsigna dig och din familj, ja, dina små, och den dag kommer då de ska tro och förstå sanningen och vara ett med dig i min kyrka.

Lyft upp ditt hjärta och gläd dig för stunden för din mission har kommit, och din tunga ska lösas och du ska förkunna glada budskap om stor glädje för detta släktled ...

Svinga därför din skära av all din själ och dina synder ska bli dig förlåtna och många kärvar ska lastas på din rygg, för arbetaren är värd sin lön. Därför *ska din familj leva*” (Läran och förbunden 31:1–3, 5; betoning tillagd).

Det här var svaret jag sökte. Jag utförde Herrens verk, och kunskapen om evangeliets sanning och Jesu Kristi försoning gav mig hopp och mening i livet under den osäkra tiden.

Fyra principer för att finna frid

Följande fyra principer kan hjälpa dig när du inte vet vart du ska vända dig för att finna hopp, frid och mening i ditt liv:

1. Tro på att det finns hopp och en lösning på tomheten eller missmodet du känner. Det finns hopp i Jesus Kristus, hans försoning och hans evangelium. Frälsaren sa: ”Jag har kommit för att de ska ha liv, och liv i överflöd” (Johannes 10:10). Med honom har du alltid hopp om liv i överflöd.

2. Var glad oavsett omständigheterna eller utmaningarna i ditt liv. Vår älskade profet president Russell M. Nelson har sagt: ”Glädjen vi känner har väldigt lite att göra med våra omständigheter och allt att göra med vårt fokus.

När vårt fokus i livet är på Guds frälsningsplan ... samt på Jesus Kristus och hans evangelium, kan vi känna glädje vad som än händer – eller inte händer – i livet. Glädje kommer från och tack vare honom.”¹

Till och med när du ”gråter och jämrar dig ... ska världen ... glädja sig” tack vare Jesus Kristus, och ”er sorg ska vändas i glädje ... och ingen ska ta er glädje ifrån er” (se Johannes 16:20, 22).

3. Var medkännande och tjäna andra. Frälsaren Jesus Kristus ”gick omkring och gjorde gott” (Apostlagärningarna 10:38). Be om styrka att kunna vara ett svar på någon annans bön. Le, prata och gå med människor omkring dig. Lyssna på dem och ta dig tid för dem. Uppmuntra, berätta om det du vet är sant och förlåt andra. De här enkla gärningarna har en djup inverkan på dig *och* andra.

HOPP

GLÄDJE

TJÄNANDE

OMVÄNDELSE

4. Omvänd dig och sträva efter att hålla dina förbund.

President Nelson har sagt:

”Eftersom Frälsaren genom sin oändliga försoning återlöste var och en av oss från svaghet, misstag och synder ... så kan ni, när ni verkligen omvänder er och söker hans hjälp, resa er över nutidens farliga värld ...

Trots de distraktioner och förvrängningar som virvlar omkring oss kan ni finna sann *ro* – det vill säga lättnad och frid – även mitt i era mest plågsamma problem.”²

Om du omvänder dig och dagligen strävar efter att hålla de förbund du har ingått med din himmelske Fader och Jesus Kristus vid dopet och i templet, har president Nelson sagt att du får ”ökad åtkomst till Jesu Kristi kraft”. Hans ”kraft som stärker oss så att vi kan tåla våra prövningar, frestelser och hjärtesorger bättre. Denna kraft lättar vår väg.”³

Du är en son eller dotter till en kärleksfull och omtänksam himmelsk Fader. Han vill att du ska utvecklas och känna glädje, vilket endast är möjligt genom hans Son Jesus Kristus, som vi kan sträva efter att alltid minnas under den här julen – och vid varje högtid därefter. Jag vet att Jesu Kristi evangelium och hans försoning kan ge er hopp, frid och mening i livet. ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”Glädje och andlig överlevnad”, *Liahona*, nov. 2016, s. 82.
2. Russell M. Nelson, ”Övertvinn världen och finn ro”, *Liahona*, nov. 2022, s. 96.
3. Russell M. Nelson, ”Övertvinn världen och finn ro”, s. 96.

Friheten att **välja Kristus**

Yevheniia (Ginger) Zinchenko

Religion kändes alltid som något som hindrade mig från att göra egna val.

När jag var bebis döptes jag in i den ortodoxa kyrkan i Ukraina. När jag växte upp stördes jag av det faktum att jag aldrig gjorde valet att döpas. Jag började tro att religion inte gav mig friheten att välja själv.

Så jag slutade att tro på Gud eller något andligt.

En dag pratade jag med min vän som var i Tjeckien och deltog i ett studieprogram kopplat till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hon frågade om jag ville vara med i programmet också. Jag var till en början inte intresserad men efter ett tag bestämde jag mig för att kolla upp det.

Jag tyckte om skolans positiva budskap så jag gav efter och sökte till den.

Men jag hade inget intresse av programmets fokus på Jesus Kristus. Åtminstone trodde jag det.

Jag kände mig klugen

Skolan fick mig att leva på ett annat sätt än vad jag var van vid. Först fick jag veta att jag inte fick dricka kaffe på skolområdet!

Min frihet höll redan på att glida mig ur händerna.

Dessutom började varje morgon med en obligatorisk andakt. Jag sov mig mest igenom dem eftersom jag inte var intresserad. Jag var bara där för att lära mig och sedan leva mitt liv som jag ville.

Men efter ett tag lade jag märke till personer omkring mig som tog Jesu Kristi lärdomar på allvar. I Ukraina gick många bara i kyrkan några få gånger om året, men här pratade alla alltid om Kristus. De var vänliga, goda och positivt inställda till livet.

Jag började undra hur mitt liv skulle vara om jag också trodde på honom. Ibland kom jag på mig själv med att tänka: Vilket perspektiv skulle Jesus ha?

Var det här på riktigt?

Jag var förvirrad. Jag berättade för en av mina vänner på skolan att jag kände mig klugen. Han uppmanade mig att försöka be om mina känslor.

En dimmig morgon bestämde jag mig för att hitta en lugn plats där jag kunde meditera utomhus. Jag vet inte vad som hände med mig, men jag valde att lita på Gud i stället för att tvivla. Jag sa: "Okej, låt oss prata."

Och jag bad den längsta bönen i mitt liv.

Jag ville bara veta om Gud och Jesus Kristus fanns.

När jag bad trängde solen igenom dimman. Jag kände dess värme mot huden och värme i hjärtat. Det kändes som om någon lade handen på min axel och talade om för mig att han var där med mig.

Budskapet var tydligt: De var verkliga. De var medvetna om mig.

Jag insåg också något mer.

När jag tittade på dem som levde efter Jesu Kristi evangelium såg jag ingen som tvingades göra sådant som de inte ville göra eller som kände sig begränsad av sin tro. Jag såg dem *välja* att leva som Jesus Kristus för att de *ville* det.

I Mormons bok ger profeten Moroni sitt löfte genom en uppmaning, inte en befallning: "Om ni frågar med ett uppriktigt

hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus, ska han uppenbara sanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft" (Moroni 10:4).

Jag insåg att jag också ville välja honom.

Ofullkomligt lärjungeskap

Efter det tog jag lärandet om Jesus Kristus på allvar. Jag tackade ja till missionärernas lektioner. Jag studerade Mormons bok. Jag bad varje dag. Jag döptes till och med! (Mitt val den här gången!) Allt det här var så nytt för mig, men jag kände hur mitt hjärta förändrades.

Jag har fortfarande mycket att lära, och jag är så ofullkomlig, men jag säger alltid till mig själv: "Jag ska bara försöka vara som Kristus i dag. Bara fortsatt försöka."

Äldste Joaquin E. Costa i de sjuttios kворum har så vackert sagt: "Att ha tro på Jesus Kristus känns kanske ibland som något omöjligt, nästan ouppnåeligt. Vi tror kanske att för att komma till Kristus krävs en styrka, kraft och fullkomlighet som vi inte har, och vi kan bara inte finna energin till att göra alltihop. Men ... tron på Jesus Kristus är det som ger oss energi att påbörja resan."¹

Jesus Kristus kan förändra oss om vi ger honom chansen och fortsätter försöka. Han begränsar inte vår frihet. I stället erbjuder han oss ännu mer genom sin försoning: glädje, helande och hopp.

Vi har friheten att välja honom varje dag, och jag är tacksam för de underverk som mitt val att följa honom leder till i mitt liv. ■

Författaren bor i Kiev, Ukraina.

SLUTNOT

1. Joaquin E. Costa, "Jesu Kristi kraft i våra dagliga liv", *Liahona*, nov. 2023, s. 39.

KYRKAN FINNS HÄR

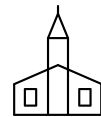
Orléans, Frankrike

Missionärer kom till Frankrike 1849. Missionen stängdes 1864 och öppnades igen 1908, men världskriegen begränsade kyrkans närvaro till efter andra världskriget. Den första staven organiserades i Paris 1975. 2011 tillkännagav president Thomas S. Monson Paris tempel i Frankrike som slutligen invigdes i maj 2017. I dag har Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i Frankrike

38 600 medlemmar (ungefär)

10 stavar, 108 församlingar och grenar, 2 missioner

1 tempel (Paris)

Kraften i Mormons bok

Lucie Lee från Lyons stav i Frankrike vittnar: "Eftersom vi studerar Mormons bok i år med *Kom och följ mig* satte vi upp målet som familj att läsa den på fyra månader, och vi har haft mycket andliga stunder medan vi gjort det. Barnen älskar att lära sig om alla berättelser och hur vi kan tillämpa dem på vår tid."

SAMLAS FÖR ATT TJÄNA I CHENNAI

På kvällen den 25 december 2004 hade medlemmarna i Chennai första gren på Indiens östkust en julaktivitet. Föga anade de att en kraftig jordbävning följande morgon skulle inträffa i Indiska oceanen utanför Sumatras kust. Kraften från skalvet strålade ut över havet och drev höga väggar av havsvatten mot land. Skyhöga vågor slog in över städer och byar i Indien, Indonesien, Sri Lanka, Malaysia och Thailand och översvämde gator och jämnade hem och byggnader med marken. Ett okänt antal personer saknades eller var döda.¹

När äldsterna Alwyn Kilbert och Revanth Nelabelle, missionärer som verkade i Chennai, kom till kyrkan senare på förmiddagen kände de att något var fel. Vid stranden hade poliser satt upp barrikader för att hålla åskådarna borta och patrullerade området till häst. Längs stranden drog människor upp kroppar ur vattnet. Missionärerna kunde se att vattnet och förödelsten hade nått mer än en halv kilometer inåt landet från stranden.²

Den kvällen skickade kyrkan lastbilar, från en stad nästan 64 mil bort, fulla med förnödenheter som de heliga skulle dela ut till de behövande i Chennai. På morgonen samlades medlemmar och missionärer vid Chennai första grens möteshus för att hjälpa till med ett tjänandeprojekt som

organiserats av stadens två grenar. Under de följande två dagarna satte de ihop och sorterade hjälppaket med kläder, sängkläder, hygienartiklar och bestick.³

Sedan tsunamin slog till hade sista dagars heliga i landet delat ut förnödenheter som kyrkan tillhandahållit till offren. Efter att ha lastat lastbilar med hundratals hygienpaket och andra förnödenheter reste missionärerna och andra med president Brent Bonham i Indienmissionen Bangalore för att överlämna dem till en station vid indiska Röda Korset.

På stationen kände mannen som hälsade på dem igen deras namnbrickor. ”Åh, ni är från kyrkan”, sa han. ”Vad har ni med er?”

De svarade att de hade lyktor, hygienpaket och flera ton kläder. Tjänstemannen var överlycklig över donationerna och sa åt dem att köra in lastbilarna i anläggningen.⁴

Där inne trängdes människor runt stora klädhögar. Människor från olika religioner och organisationer lämnade också förnödenheter, och missionärerna ägnade flera timmar åt att lasta av lastbilarna och flytta förnödenheterna dit de behövdes.

När äldste Kilbert såg på personerna i de olika grupperna slogs han av hur de alla arbetade tillsammans av kärlek till sin nästa. ”Det finns goda människor överallt”, tänkte han. ■

För att läsa resten av berättelsen – och många fler berättelser från kyrkans moderna historia – gå till volym 4 av Saints, som finns på 15 språk i Evangeliebiblioteket och i tryck.

SLUTNOTER

1. Wan, Oral History Interview [juli 2022], [s. 19]; Wan, Oral History Interview [okt. 2022], [s. 9]; Nick Cumming-Bruce Br och Campbell Robertson, ”Most Powerful Quake in 40 Years Triggers Death and Destruction”, *New York Times*, 26 dec. 2004, nytimes.com.
2. Kilbert, Oral History Interview [27 jan. 2023], s. 12; Kilbert, Oral History Interview [5 maj 2023], s. 11; Nallaballe, Oral History Interview, s. 15.
3. Kilbert, Oral History Interview [27 jan. 2023], s. 12–13; Nallaballe, Oral History Interview, s. 16; Jason Swensen, ”Tsunami Disaster: More than 100,000 Dead”, *Church News*, 1 jan. 2005, s. 2, 15.
4. Kilbert, Oral History Interview [27 jan. 2023], s. 12–13; Nallaballe, Oral History Interview, s. 16, 19–20; Kilbert, Oral History Interview [17 feb. 2023], s. 8–9.

Kom och följ mig
Ether 12; Moroni 7

Tro leder till underverk

Ovan: medlemmar i kyrkan under en andakt i Tonga, maj 2019. Vänster: Freibergs tempel, Tyskland.

TRO I DITT EGET LIV

I din dagbok eller i ett samtal med din familj kan du göra en lista över tillfällen då du utövade tro på Herren. Du kan inleda listan med orden "Jag visade tro när jag ..."

Ether 12 och Moroni 7 handlar om välsignelser som kan komma till oss när vi utövar tro på Jesus Kristus. Ether 12 ger exempel på personer som handlade med trons kraft. Här är några exempel:

”Se, det var Almas och Amuleks tro som fick fängelset att falla till marken.

Se, det var Nephis och Lehis tro som åstadkom förändringen bland lamaniterna ...

Se, det var Ammons och hans bröders tro som åstadkom ett så stort underverk bland lamaniterna.

Ja, och alla de som har åstadkommit underverk har åstadkommit dem genom tro” (Ether 12:13–16).

Trons välsignelser är inte begränsade till männen och kvinnorna i skrifterna – att handla i tro välsignar oss i dag. Här följer nyare exempel på tro:

Genom tro delade en medlem i Sydkorea med sig av evangeliet till tusentals

Sista dagars heliga Hwang Keun Ok arbetade på ett sydkoreanskt barnhem på 1960-talet. När barnhemmets finansörer fick veta att syster Hwang var medlem i kyrkan gav de henne ett val: lämna kyrkan eller säga upp sig från sitt jobb. Hon sa upp sig. Fem år senare öppnade hon ett nytt hem för flickor i Seoul. Tillsammans med sista dagars heliga missionärer gav de konserter över hela landet som hjälpte till att sprida evangeliet till tusentals människor.¹

Genom tro mottog medlemmarna i Östtyskland ett tempel

När president Thomas S. Monson, då medlem i de tolv apostlarnas kворum, besökte det kommunistiska Östtyskland 1968 lovade han de heliga: ”Om ni förblir sanna och trofasta till Guds bud, kommer alla de välsignelser som någon medlem i kyrkan i något annat land åtnjuter att bli era.” På den tiden låg det närmaste templet i Schweiz, men Östtyskland styrdes strikt av regeringen. Kyrkans medlemmar nekades rutinmässigt visum för att resa dit.

President Spencer W. Kimball rådde Henry Burkhardt, president för kyrkans mission i Dresden, att bli vän med de kommunistiska ämbetsmännen i landet. Fastän det var svårt handlade han i tro. Medlemmarna fastade och bad, och Henry blev vän med många statstjänstemän och frågade ofta om att låta kyrkans medlemmar resa till templet. När han frågade igen 1978, sa en tjänsteman: ”Varför bygger ni inte ett tempel här?”

Den långa väntan var över och kyrkan byggde ett tempel i Freiberg i Tyskland som invigdes 1985 av president Gordon B. Hinckley.²

Genom tro lyssnade medlemmarna i Tonga på profeten i regnet

President Russell M. Nelson och hans fru, syster Wendy Nelson, besökte Stillahavsöarna 2019 under en period med kraftigt regn. President Nelson mindes senare:

”Medlemmar hade fastat och bett att deras utomhusmöten skulle skyddas från regnet.

I Samoa, Fiji och Tahiti slutade det regna *precis* när mötena började. Men i Tonga slutade det *inte* regna. Ändå anlände 13 000 trofasta heliga flera timmar i förväg för att få en plats, väntade tålmodigt under ett stadigt hållregn och satt sedan igenom ett väldigt blött tvåtimmarsmöte.

Vi såg en stark tro verka hos var och en av dessa öbor – tro stark nog att stoppa regnet och tro att härda ut när regnet inte upphörde.”³ ■

SLUTNOTER

1. Se *Saints: The Story of the Church of Jesus Christ in the Latter Days*, vol. 4, *Sounded in Every Ear, 1955–2012* (2024), kap. 10–11, 16.
2. Se *Saints*, vol. 4, kap. 16, 18, 21, 22.
3. Russell M. Nelson, ”Kristus har uppstått – tro på honom förflyttar berg”, *Liahona*, maj 2021, s. 104.

Gåvan

av ännu ett testamente
om Jesus Kristus

Jesus Kristus är julens anda, julens ljus och julens fokus. Mormons bok innehåller julens anda, ljus och fokus eftersom den lär oss om Jesus Kristus och hur vi kan komma till honom. Här är bara två sätt på vilka Mormons bok lär oss att närma oss honom.

Förbundens gåva

Mormons bok ger oss djupare kunskap om vad det innebär att ha en förbundsrelation med Gud (se till exempel 1 Nephi 15:18; Mosiah 5:5; 18:13; 3 Nephi 20:26). På titelbladet står det att Mormons boks syfte bland annat är att hjälpa återstoden av Israels hus att ”få kunskap om Herrens förbund, att de inte är förskjutna för evigt”. Mormons bok ger oss den återställda kunskapen om den förbundsrelation vi kan ha med vår himmelske Fader genom Jesus Kristus och hans försoning.

När vi ingår och håller heliga förbund genom dopet och i templet kommer vi närmare vår himmelske Fader och Jesus Kristus på ett sätt som binder oss till dem, på ett sätt som kan föra oss tillbaka till dem.

Kärlekens gåva

Våra studier av Mormons bok hjälper oss förstå att Jesus Kristus är den yttersta kärleksgåvan (se 1 Nephi 11:16–23) och att han älskar oss personligen.

Efter sin uppståndelse uppmanade Herren nephiterna: ”Stå upp och kom hit till mig så att ni kan sticka era händer i min sida och så att ni även kan känna märkena efter spikarna i mina händer och i mina fötter, så att ni kan veta att jag är Israels Gud, och hela jordens Gud, och har blivit dräpt för världens synder ...

Och detta gjorde de, och gick fram den ene efter den andre” (3 Nephi 11:14–15).

De här verserna visar oss att Frälsarens önskan för oss alla, överallt och i varje situation, är att komma till honom, lära av honom och känna hans kärlek. I sin oändliga kärlek offrade Jesus villigt sig själv för att betala priset för våra synder och gav oss möjligheten att bli renade, förliskas med Gud och slutligen återvända till Guds närhet (se Alma 34:13–17; Helaman 14:15–17; 3 Nephi 27:14–22).

Vi kan visa vår tacksamhet för den gåva som Mormons bok är genom att läsa den och följa Frälsarens lärdomar. När vi gör det tar vi till oss julens sanna anda och för in ljus i våra liv, inte bara i december utan under hela året. ■

FRÅGOR ATT BEGRUNDA

Hur har Mormons bok varit en gåva till dig i år? Till vem kan du ge bort Mormons bok som gåva?

ალმა 17:36–18:2

ძმების განადგურებით; და ამ მიზეზით იღებენ მეფის ფარის გასაფანტად.

36 მაგრამ ამონი წინ იდგა და დაუწყო მათ თავისი შურდულით ქვების სროლა; დიახ, დიდი ძალით ესროდა მათ ქვებს და ასე დახოცა მათი გარკვეული რაოდენობა ისე, რომ ისინი გააოცა მისმა ძალამ; მიუხედავად ამისა, ისინი განრისხდნენ თავიანთი დახოცილი ძმების გამო და გადაწყვიტეს, რომ ის უნდა დაცემულიყო; ამიტომ, ხედავდნენ რა, რომ ვერ არტყამდნენ ქვებს, წამოვიდნენ ხელკეტებით მის მოსაკლავად.

37 მაგრამ, აჰა, ყოველ ადამიანს, რომელმაც თავისი ხელკეტი აიღო ამონის მოსაკლავად, ის თავისი მახვილით ხელს ჰკვეთდა; რადგან ასე ეწინააღმდეგებოდა მათ დარტყმებს, ჰკვეთდა რა მახვილის პირით მათ ხელებს, ასე რომ გაოცდნენ და იწყეს მისგან გაქცევა; დიახ, და ისინი არ იყვნენ ცოტანი; და მან, საკუთარი ხელის ძალით, აიძულა ისინი, გაქცეულიყვნენ.

38 ახლა, ექვსი მათგანი დაცვა შურდულისგან, მაგრამ მან არცერთი არ მოკლა თავისი მახვილით, გარდა მათი წინამძღოლისა; და მან მოჰკვეთა მათ იმდენი ხელი, რამდენიც იყო მის წინააღმდეგ აღმართული და ისინი არ იყვნენ მცირე რაოდენობის.

39 და როდესაც ისინი შორს

განდუნა, იგი დაბრუნდა და მასწავალი დააღვეინეს თავიანთ ფარას და დააბრუნეს ისინი მეფის საძოვრებზე; და შემდეგ, შევიდნენ მეფესთან, თან მიჰქონდათ ამონის მახვილით მოკვეთილი ხელები, მათი, რომლებსაც სურდათ მისი მოკვლა; და ისინი მეფეს მიუტანეს იმის დასამოწმებლად, რაც გააკეთეს.

თავი 18

მეფე ლამონი თვლის, რომ ამონი არის დიადი სული. ამონს ასწავლის მეფეს შექმნის შესახებ, ღმერთის ადამიანისადმი ურთიერთობის შესახებ და მოსყიდვაზე, რომელიც ქრისტე მეშვეობით მოდის. ლამონი იწყებს და მიწაზე დაეცემა, ვითარცა მკვდარი. დაახლოებით 90 წ. ჩვენს წელთაღრიცხვამდე

1 და იყო ასე, რომ მეფე ლამონმა ბრძანა, რომ მისი მსახურები წარმსდგარიყვნენ და დაემოწმებინათ ყველაფერზე რაც მათ იხილეს ამ საქმის შესახებ.

2 და როდესაც ყველამ დაამოწმა იმაზე, რაც იხილეს და მან გაიგო ამონის ერთგულების შესახებ მისი ფარის შენახვისას და ასევე მის დიდ ძალაზე მათთან ბრძოლაში, რომლებსაც მისი მოკვლა სურდათ, იგი ძალზედ გაოცებული იყო და თქვა ნამდვილად, ის უფრო მეტად ვიდრე ადამიანი. აჰა, ნუთუ ეს

GÅVAN AV KRISTI RENA KÄRLEK

*Kristi rena kärlek kan
förvandla våra liv när
vi söker efter denna
dyrbara gåva.*

Äldste Takashi Wada
i de sjuttios kворum

Vi har uppmanats att bli som vår Frälsare Jesus Kristus. Han sa: ”Vad slags män bör ni då vara? Sannerligen säger jag er: Sådana som jag är” (3 Nephi 27:27). I vår strävan att bli mer som han måste vi söka kärlek även under de svåraste tiderna.

Moroni, den siste nephitiska profeten, hade genomlevt krig som var ”mycket våldsamma” och hade bevittnat sitt folks fullständiga undergång. Eftersom hans fiender svor att förgöra alla som inte förnekade Jesus Kristus så vandrade Moroni ensam ”för [sitt] eget livs säkerhets skull” (Moroni 1:2–3).

I den här tragiska situationen skrev Moroni ”ytterligare något” i hopp om att det skulle ”bli av värde ... någon gång i framtiden” (Moroni 1:4). Han tog med sin far Mormons ord, som lärde att vi ”måste ... ha kärlek, för om [vi] inte har kärlek är [vi] ingenting ... Den kärlek som är Kristi rena kärlek”, fortsatte Mormon och som ”består för evigt” (Moroni 7:1, 44, 47).

Kristi rena kärlek är den gåva vi får om vi ”ber till Fadern av allt vårt hjärta att vi må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare” (se Moroni 7:48).

Som ännu ett testamente om Jesus Kristus vittnar Mormons bok vackert om Kristi rena kärlek och undervisar om hur vi kan få kärlekens gåva i våra liv.

KRISTI KÄRLEK TILL OSS

Av Mormons undervisning lär vi oss att kärlek är oskiljaktigt förbundet med Frälsaren. Det yttersta uttrycket för kärlek är den kärlek som kommer från Jesus Kristus genom hans försoningsoffer.

När Moroni talade till Frälsaren sa han:

”Jag minns att du har sagt att du har älskat världen så högt att du har lagt ned ditt liv för världen ...

Och nu vet jag att denna kärlek som du har ... är densamma som kristlig kärlek” (se Ether 12:33–34).

I början av sin verksamhet i Mormons bok inbjöd den uppståndne Frälsaren folket att komma och känna på märket i hans sida och märkena efter spikarna i hans händer och fötter så att de skulle lära känna honom och vad han hade gjort av ren kärlek till hela världen (se 3 Nephi 11:14–15).

Hans kärlek sviker *aldrig*. Mormon lärde att vi bör hålla ”fast vid kärleken, som är det största av allt” (Moroni 7:46). President Jeffrey R. Holland, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, har försäkrat oss om att ”endast Kristi rena kärlek kan hjälpa oss igenom detta liv. Det är Kristi kärlek som är tålig och god. Det är Kristi kärlek som inte är uppblåst och inte heller förargas lätt. Endast hans rena kärlek förmår honom – och oss – att fördrå allt, tro allt, hoppas allt, och uthärda allt. [Se Moroni 7:45.]”¹

Ett sätt att ta emot kärlekens gåva är genom att följa Frälsarens undervisning att ”omvända sig ... och komma till mig och bli döpta i mitt namn och tro på mig, så att ni kan bli frälsta” (se Moroni 7:34).

VÅR KÄRLEK TILL KRISTUS

Efter att ha hört kung Benjamin tala om Jesus Kristus erfor hans folk ”en mäktig förändring ... i [sina] hjärtan” och hade ”inte längre ... någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott” (Mosiah 5:2).

Den här förändringen, som endast är möjlig genom Jesus Kristus och hans försoning, skapar i oss ett hjärta fyllt av kärlek *till* Kristus. Denna kärlek är mer än bara uppskattning, tillgivenhet eller beundran. Om vi verkligen älskar Kristus ger vi hela vårt hjärta till honom.

När kung Lamoni hörde evangeliet ville han ta emot Anden och få evigt liv. ”Se”, sa han, ”jag vill avstå från allt jag äger, ja, jag vill ge upp mitt rike så att jag kan få denna stora glädje” (Alma 22:15). I bön sa han till Herren: ”Jag [ska] överge alla mina synder för att lära känna dig” (Alma 22:18).

Andra i Mormons bok visade den här kärleken *till* Kristus. Antinephi-lehiterna ”lade ner sina upprorsvapen” (Alma 23:13) och begravnade dem ”djupt i jorden” (Alma 24:17). De slöt förbund om att de ”aldrig mer ville använda [sina] vapen” och ”hellre än att utgjuta sina bröders blod ville [de] offra sina egna liv” (Alma 24:18). De var så fullständigt omvända att de ”aldrig avföll” (Alma 23:6).

Vi visar vår kärlek till Kristus genom att hålla hans bud, ta emot frälsningens och upphöjelsens förrättningar, ingå och *hedra* förbund och leva som hans lärjungar. Vår kärlek till honom påverkar allt vi gör.

VÅR KÄRLEK TILL VARANDRA

Förutom att känna kärlek *från* Kristus och *till* Kristus bör vi sträva efter att ha kristuslik kärlek till varandra.

Enos bad hela dagen och natten om förlåtelse för sina synder. Efter att han blivit förlåten och fylld av Frälsarens kärlek utgöt han hela sin själ i bön för sitt folk – och sina fiender (se Enos 1:4–12). Fyllda av kärlek önskade Mosiahs söner också ”att frälsning skulle förkunnas för varje levande varelse, för de kunde inte tåla att någon människosjäl skulle gå förlorad” (Mosiah 28:3).

Kristuslik kärlek höjer vårt sätt att se på och behandla andra. President Russell M. Nelson har sagt: ”Kristi rena kärlek får oss att ’bära varandras bördor’ [Mosiah 18:8] snarare än att stapla bördor på varandra. Kristi rena kärlek låter oss ’stå som vittnen om Gud alltid och i allting’ [Mosiah 18:9] – *särskilt* i spända situationer.”²

När Nephis bröder band hans händer och fötter med rep och tänkte lämna honom att dö i vildmarken, bad Nephi om hjälp och Herren räddade honom (se 1 Nephi 7:16–18). I stället för att hämnas på sina bröder, som den naturliga människan skulle göra, visade Nephi exempel på hur kärleken är ”tålig” (Moroni 7:45) genom att ”uppriktigt [förlåta] dem allt de hade gjort” (1 Nephi 7:21).

Om alla hade kärlekens gåva skulle vi inse vad människorna i Mormons bok upplevde efter att Frälsaren hade besökt dem, undervisat dem och upprättat sin kyrka bland dem: ”Och det hände sig att det inte fanns några stridigheter ... tack vare Guds kärlek som bodde i [deras] hjärtan” (4 Nephi 1:15).

DEN ALLRA DYRBARASTE GÅVAN

När han hörde sin far tala om synen om livets träd sa Nephi att han ”önskade ... att även han skulle få se och höra och veta allt detta genom den Helige Andens kraft” (se 1 Nephi 10:17). Nephi fick välsignelsen att lära sig mer om kristlig kärlek när han såg livets träd, som representerar Guds kärlek – ”det mest begärliga av allt” och ”det mest glädjande för själen” (1 Nephi 11:22, 23).

Nephi skrev senare:

”Sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och *kärlek* till Gud och till alla människor” (2 Nephi 31:20; betoning tillagd).

En dag kommer vi att stå inför Frälsaren. Om vi den dagen har fått en korrekt bild av hans karaktär, egenskaper och roll som vår Återlösare, ”ska [vi] bli som han, för vi ska se honom sådan han är” (Moroni 7:48). Jareds bror upplevde detta när han stod inför Jesus Kristus, som sa: ”Aldrig har jag visat mig för människan ... för aldrig har en människa trott på mig som du har gjort. Ser du att ni är skapade till min egen avbild?” (Ether 3:15)

Tack vare Jesus Kristus ”kan [vi] ha detta hopp ... så att vi kan bli renade alldeles som han är ren” (Moroni 7:48). Det är omöjligt för oss att uppnå detta på egen hand. Den kristliga kärleken är en *gåva* från honom, och om vi ”på den yttersta dagen befins vara fyllda därav” är allt väl med oss (Moroni 7:47).

Jag vittnar om att kärlekens gåva har kraften att förändra människans existens om vi låter den. Må vi be av hela vårt hjärta att få ta emot Frälsarens rena kärlek till oss, växa i vår kärlek till honom och, som hans sanna efterföljare, dela denna dyrbaraste av gåvor med andra. ■

SLUTNOTER

1. Se Jeffrey R. Holland, ”Han älskade dem in i det sista”, *Liahona*, jan. 1990, s. 24.
2. Russell M. Nelson, ”Fridsskapare sökes”, *Liahona*, maj 2023, s. 101.

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares, Patrick Kearon

Redaktör: Randall K. Bennett

Biträdande redaktör: Ricardo P. Giménez

Rådgivare: Jan E. Newman, Michael T. Ringwood, Kristin M. Yee

Verkställande chef: Jason J. Mitchell

Chef för kyrkans tidskrifter: Adam C. Olson

Chef för förlagsverksamheten: Lee Gibbons

Verksamhetschef: Garff Cannon

Samordnare: Dillon Boss, Clark Miles

Redaktionschef: Martin Baron

Biträdande redaktionschefer: Brittany Beattie, Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu

Publikationsassistent: Nancy Sutton

Medredaktörer: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert, Michael R. Morris, Alison R. Wood

Redaktionspraktikanter: Jackie Durfey Asher, Henry Sorensen, Mabel Teerlink

Art director: Michael Dunford

Designers: Ira Glen Adair, Fay P. Andrus, Julie Burdett, David Green, Bryan W. Gygi, Colleen Hinckley, Stephen Neilsen

Designpraktikant: Marlee Palmer

Verksamhetschef för produktion: Ammon Harris

Produktion: Baylie Escamilla, Evany Pace, Derek Washburn

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Nelson Gonzalez

Postadress: *Liahona*, Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

Liahona (ett ord i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, islama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, khmer, kinesiska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2024 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges får material från *Liahona* kopieras för personligt, icke kommersiellt bruk (inklusive för kyrkans ämbeten). Den här rättigheten kan upphävas när som helst. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill bildmaterialet. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA, e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: December 2024 Vol. 148 No. 12. *LIAHONA* (USPS 311-480) English (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue, old and new address must be included. **Hjälpplinj** för prenumeration: 001-800-537-5971. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

DE VISE MÄNNENS PRESA, AV JAMIES TISSOT

MER I EVANGELIEBIBLIOTEKET PÅ MÅNGA SPRÅK

DIGITALA ARTIKLAR I *LIAHONA*

Varje månad hittar du ytterligare artiklar i *Liahona* på liahona.JesuKrstiKyrka.org eller i appen Evangeliebiblioteket. Återkommande ämnen är bland annat medlemmars berättelser och insikter för föräldrar, ensamstående vuxna, *Kom och följ mig*, hur man hanterar livets utmaningar med tro, med mera.

UV: AKTUELLT

Fler artiklar för unga vuxna finns i *UV: Aktuellt* som du hittar i Evangeliebiblioteket under Tidskrifter eller Vuxna > Unga vuxna.

AVISERINGAR I APPEN EVANGELIEBIBLIOTEKET

Du kan göra en inställning i appen Evangeliebiblioteket så att du får aviseringar när ett nytt nummer av *Liahona* kommer. Välj bara menyikonen, sedan Inställningar, Aviseringar och Nytt innehåll.

KONTAKTA OSS

Använd länken på liahona.JesuKrstiKyrka.org för att dela frågor, feedback eller upplevelser.

Du kan också nå oss via e-post på liahona@ChurchofJesusChrist.org eller vanlig post på:

Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT
84150-0023, USA

Änglar förkunnade
världens Frälsares
födelse.

Vi kan fira hans födelse genom att efterlikna hans liv och bli änglar i andras liv.

Gå till **EttLjusFörVärlden.org** för förslag på hur du kan dela med dig av ditt ljus den här julen.

I OROLIGA TIDER

*Hur kan Jesu Kristi
evangelium ge oss hopp,
frid och mening i livet?*

30

HÖGMEDETS KRETSLOPP

**VAR BEFINNER
DU DIG I DET?**

10

NYA MEDLEMMAR

**VANDRA MED DEM PÅ
FÖRBUNDSSTIGEN**

18

KRISTI RENA KÄRLEK

**HUR VI FÅR DEN
HÄR GÄVAN**

44

